

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 121

Izlazi srijedom

Zagreb, 15. lipnja 2011.

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

Hrvatski uljudbeni pokret
Domoljubna i državotvorna
hrvatska stranka
ZAGREB

Pobijedimo

- konačno -

troroge!

Izdvajamo:

Dr. sc. Andrija-Željko Lovrić

PROMEMORIJA: PROGONI OBITELJI LOVRIĆ

Zvonimir R Došen

HRVATSKO

ANTUNOVO

Prof. dr. sc. Ivan Biondić, Zagreb

VELIKAYA

HORVATIYA

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
96.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

HVALA BOGU, NIJE BILO TITOVIH SLIKA, NITI SU SE NOSILE TROROGE KAPE

Došao nam u goste Sv. Otac papa Benedikt XVI.

Dobro došao!

Dočekao ga Ivo Josipović, zv. Jovo Čaruga. Dočekao i odveo na kavicu u Predsjedničke dvore. Za zagrebačku prvostolnicu ima vremena. Onako, kako to dolikuje pravom vjerniku i katoliku. Koreniki.

Onda susret s Jadrankom Kosor u crnoj opravi. Jadnici, ništa manje vjernici i katolkinji od Ive Josipovića, koja kao da je – na odlasku bez povratka - oplakivala svoju hudu sudbinu.

Gdje li su ona divna spikerska vremena.

Čulo se, kako prenosi Hina, od pape i sljedeće:

„Kardinal [Stepinac] bio je veliki pastir i veliki kršćanin, a i čovjek egzemplarnog humanizma. Rekao bih da je sudbina kardinala Stepinca bila živjeti u dvjema suprotstavljenim i anti-humanističkim diktaturama: prvo u ustaškom režimu, koji je tobože ostvarivao san autonomije i samostalnosti, ali je u zbilji ta autonomija bila laž jer ju je Hitler instrumentalizirao za svoje ciljeve. Kardinal Stepinac je to veoma dobro shvatio i branio je zbiljski humanizam

protiv tog režima, brneći Srbe, Židove, Rome; uložio je snagu istinskog humanizma, pa i trpeći. Zatim je bila suprotna diktatura komunizma, gdje se opet borio za vjeru, za nazočnost Božju u svijetu, za zbiljski humanizam koji ovisi o prisustvu Božjem: humanizam cvate samo ako je čovjek Božja slika i prilika.“

Bit će da je tekst pisao osobno Josip Bozanić. Poznat rukopis. Prepoznatljiv iz aviona.

Nismo zaboravili.

Joip Broz je nadbiskupa Akojzija Stepinca osudio na dugogodišnju robiju. Otrovao ga. Bez milosti.

Nije mi poznato da bi Dr. Ante Pavelić sudio nadbiskupu Alojziju Stepincu. Ne znam da bi u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj bio progonjen hrvatski katolički puk i da bi itko snosio zle posljedice samo zato što je bio vjernik.

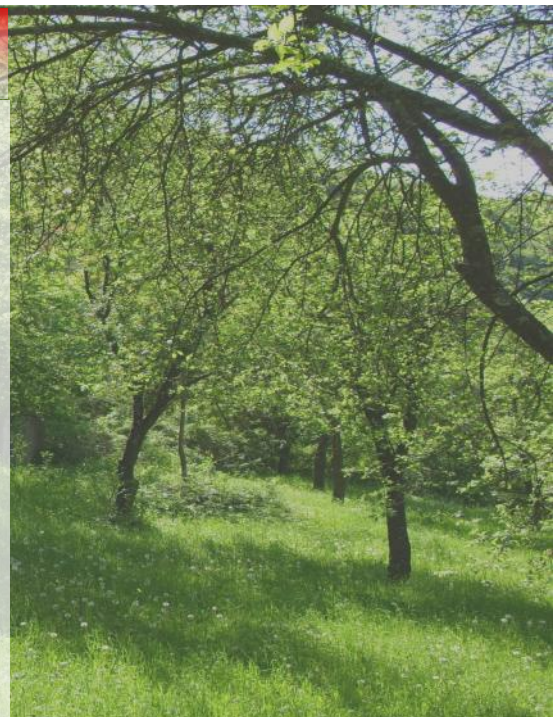
Što li skrivaju vatikanski arhivi, a da mi ne znamo?

Bit će ipak, da je u pitanju tek jedna od HDZ predizbornih sljeparija.

Bože nas sačuvaj takve vjero-politike.

SADRŽAJ

Hvala Bogu, nije bilo titovih slika, niti su se nosile troroge kape	2
prof. Žarko Marić: Sveti Oče. Ne volim Te više	3
dr. sc. Andrija-Željko Lovrić: Promemorija: Progona obitelji Lovrić	5
dr. sc. Andrija-Željko Lovrić: Promemorija: Persecutions Lovrić family	6
prof. dr. sc. Ivan Biondić: Molim da me se ne "bombardira"	7
prof. dr. Ante Lauc: Plač ili smijeh	8
dr. sc. Tomislav Dragun: U slovenskoj školi	8
Ivan Šegedin: Pozdrav s Korčule	12
Zvonimir R. Došen: Hrvatsko Antunovo	13
prof. dr. sc. Ivan Biondić: Velikaya Horvatia	17
Diana Majhen: HSP "dr. Vesna Teršelić"	18
dr. Ružica Čavar: U Zagrebu uhićen ing. Josip Kokić	19
Mate Čavar: Hvala vam Sveti Oče!	21
Marijan Mikac: "Lisinski": Prvi hrvatski slikopis (3)	22
Enes Midžić: Prebiranje po filmovima hrvatskog slikopisa (3)	24
Dražen Kozulić: Mačji kašalj i prdež na mladu rosu	26
Dr. Ante Pavelić: Jedna deputacija (3)	27
Sveti hrvatski savez (5)	25
Srpsko-Bugarski rat (1)	29
Mile Boban: Hrvatska i Ustaštvo (9)	31
Dr. Mile Budak: Bazalo (58. nastavak)	33
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (25. nastavak)	35

SVETI OČE NE VOLIM TE VIŠE

Prof. Žarko Marić, Zagreb

Moralna vertikala, Sveti Otac je ponovo u Hrvatskoj.

Amoralni horizontalci će ovoga vikenda biti u mišjim rupama. Udarne doze duhovnih i moralnih injekcija Svetoga Oca će na sve nas, pa i na njih pozitivno djelovati.

Naši farizeji, i duhovni i svjetovni ne trebaju nikakve injekcije. Poslije amputacije svojih emocija dobro se osjećaju. Ne vide nikakvu razliku između morala i nemorala, časti i nečasti, dostojanstva i nedostojanstva...

Kao takvi nisu se niti znali, niti mogli, a niti htjeli suprostaviti smišljenoj, sofisticiranoj provokaciji organiziranja "kazališta u kazalištu", čime je povrijeđena i Katolička crkva i Sv.

Otac i hrvatski narod, i država Hrvatska i čovjekov zdrav razum. Detuđmanizacija i dekuharicizacija poslije cvjetanja daju svoje plodove.

Sv. Otac će u Hrvatskoj šetati trgom čiji naziv veliča učitelja zloglasnog Ratka Mladića, koji je učitelj za nekoliko nula, u zločinu uspješniji od njega.

Poniženi Sv. Otac i sramotne limene ploče će na Zagrebačkom kazališnom trgu biti glavne mete svjetskih medijskih reflektora. Naša je dužnost da na svim drugim lokacijama s ljubavlju, zahvalnošću i molitvom srdačno dočekamo i ispratimo Sv. Oca. Zbog ove lokacije smo žalosni i kritični prema mnogima. Da bismo spasili čast i dostojanstvo i države i naroda i Katoličke crkve u njemu, prosvjeduemo svim prihvatljivim sredstvima, uključujući i pjesničke kritičke stihove.

**SVETI OČE,
SVETI NEĆEŠ BITI
AKO SUTRA
DAŠ BLAGOSOV TITI.**

**SVETI OČE,
NE VOLIM TE VIŠE,
ŠETAŠ TRGOM
NA KOM "TITO" PIŠE.**

**DRAGI BOŽE
U DUŠU NAS BIJU,
NA TRG ŠALJI
SVETOGA ILIJU.**

**KAD BI ISUS
DANAS S NEBA SIŠO,
KAZALIŠTE
ON BI ZAOBIŠO.**

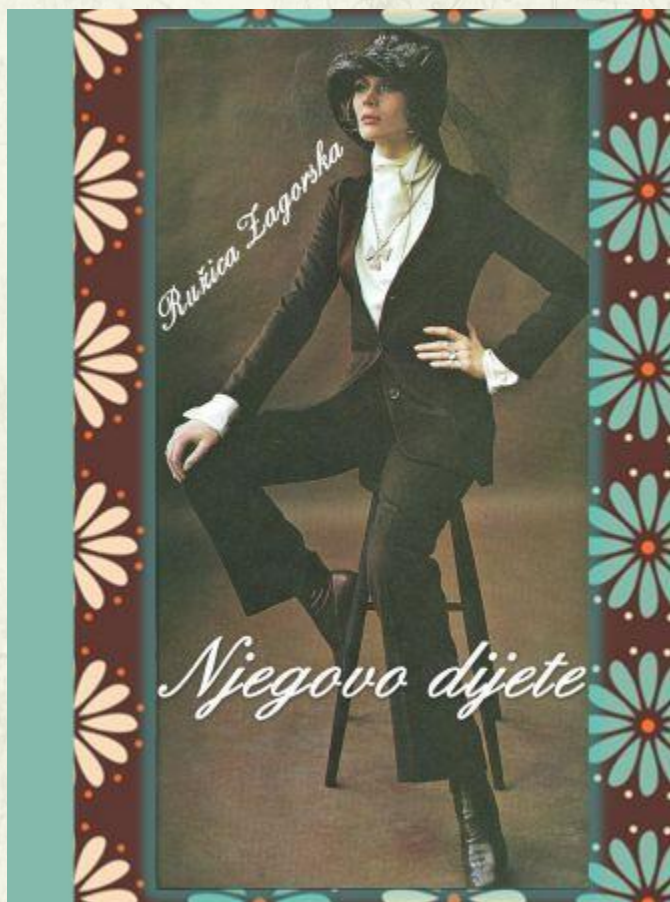
**NEMAM POZIV,
KAZAO BI DICI,
IZDALI ME
MOJI UČENICI.**

Hrvatska knjižara

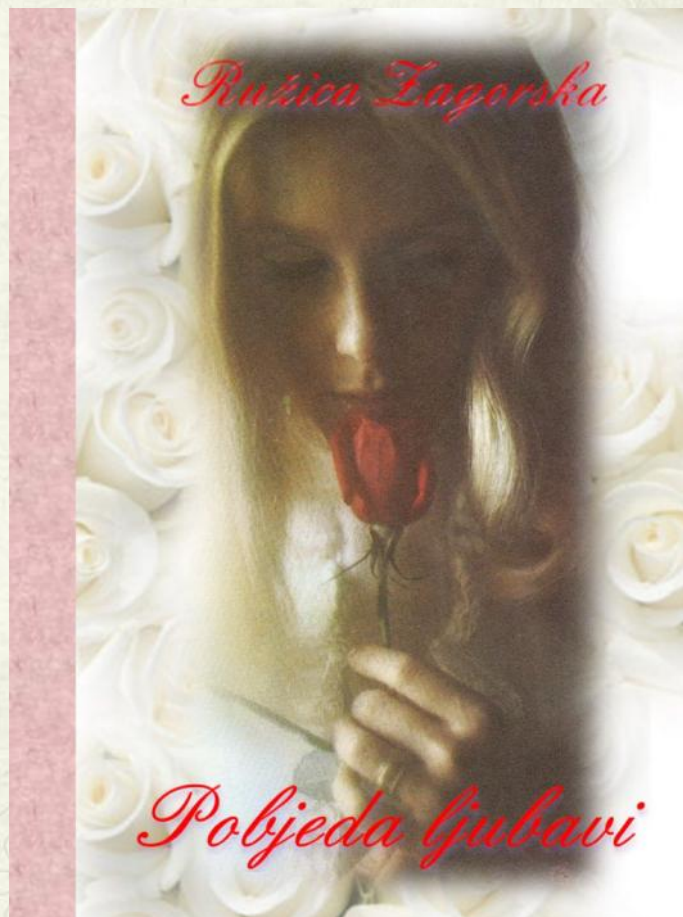
internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Ružica Zagorska:
Njegovo dijete

Ružica Zagorska:
Pobjeda ljubavi

PROMEMORIJA: PROGONI OBITELJI LOVRIĆ

Dr. sc. Andrija-Željko Lovrić,
azlovric@gmail.com - Zagreb, 25. svibnja 2011.

Ovo je sažetak uzastopnih dugogodišnjih progona pa i ubojstva nad obitelji Lovrić zbog ideološkog (slavenskog) fanatizma u vladajućim strukturama, kronološkim redosljedom:

1. slučaj: Moj otac, profesor **Mihovil Lovrić**, prof. emeritus II. Klasične gimnazije (danas 'Mimara') u Zagrebu, bio je stručnjak srednjovjekove povijesti i etnogeneze. Pred 3 desetljeća su ga odjednom kidnapirali agenti tajne jugopolicije (UDBA) i 2 dana potom je nadjen na terenu mrtav. Zatim je redovna milicija zaustavila dalju istragu o tom s navodom da je to „slučajna“ smrt.

2. slučaj: Mihovilov unuk (moj sin) ing. **Neven Lovrić** (32 god.) bio je vodeći hrvatski stručnjak za programiranje sustava Linux, ter zdrav i perspektivan mladić do ljeta 2008, kad je boravio u srednjovjekovoj kući naših predaka (građenoj 1620te) kod Crikvenice. Petog rujna 2008, čak 7 naoružanih policajaca + desetak agenata u civilu su u munjevitom desantu (u stilu na Bin-Ladena u Pakistanu) napali i razorili tu našu kuću: Kidnapirali su Nevena i silom ga prebacili u najgoru europsku ludnicu tj. u psihologor *Kampor* na Rabu, koji je sličan Staljinovim „psyhuškama“ i današnjem kineskom *Ankangu*. Kroz 3 mjeseca je tamo bio mučen i otrovan eksperimentiranjem s novim psiho-drogama. Potom je trajno ostao paralizirani invalid (*jatrogeni Parkinsonizam*), pa je nakon uzaludnog 'liječenja' sada zdravstveno nesposoban za svoj stručni posao.

3 slučaj: Dr. sci. **Andrija-Željko Lovrić**, znanstveni istraživač-emeritus instituta „R. Bošković“ i stručnjak za ekologiju. Donedavno sam posthumno objavio niz povišesnih rukopisa od ubijenog oca i djelovao sam da spasim sina, uz kritičke tekstove o takvim postupcima. Do ovog proljeća sam bio razmjern zdrav za svoje godine. Med-

jutim su za osvetu dne 9. svibnja 2011, pet policajaca i agenti bezrazložno napali moj stan, kidnapirali me i silom ubacili u najveću hrvatsku ludnicu Vrapče. Nako par dana od tog maltretiranja mi se znatno pogoršalo fizičko zdravlje: povišen opasni tlak 200-230 i šećer 12, zakrvavljeno oko ...itd. Stoga sam privremeno odpušten s obavezom da se opet vratim u ludnicu na dalje maltretiranje od 1. lipnja.

Napominjem da je u obje gore spomenute ludnice nedavno poznato najmanje tridesetak sličnih slučajeva ideoloških zatvorenika, a detaljniji podaci su dostupni za 8 njih. U slučaju potrebe se mogu dostaviti i detaljniji navodi o ovim ideološkim mučenjima moje obitelji i sličnih slučajeva u tim novim hrvatskim „psihuškama“ tipa staljinskih i kineskih 'ankanga'.

PSIHIJATRIJSKA BOLNICA VRAPČE
ZAVOD ZA DIJAGNOSTIKU I INTENZIVNO LIJEČENJE
4/3

Dijeljenje prema: *Božić, 1943-2010* (pisano: zdravstvo)
PROMEMORIJA: PROGONI OBITELJI LOVRIĆ (pisano: zdravstvo)
odgovarajuće: *jelko, doznak*

Datum: 10.05.2011. 2895/11

OTPUŠNO PISMO

ANDRIJA ŽELJKO LOVRIĆ, rod. 1943 g., umirovljeni profesor biologije, oženjen, otac 1 djeteta, s prebivalištem u Sesvetama: Selćinska 10, boravio je na Službi za urgentnu psihijatriju u periodu od 09.05. do 10.05.2011.

Dg: Poremećaj ličnosti F 60.0

1. boravak u našoj bolnici na koji bolesnik bude dovezen kolima HMP u pratnji djelatnika MUP-a. Djelatnici MUP-a su intervenirali temeljem dopisa (koji su zaprimili navodno poštom) koji im je upućen, a u kojem se navodi kako je bolesnik navodno liječen u našoj bolnici (Psihijatrijskoj bolnici Vrapče) te kako je aktualno u stanju pogoršanja psihičkog stanja i opasan po okolinu. Iz dopisa HMP u prilogu je razvidno kako je (temeljem njihove opservacije) stan bolesnika neprimjerenih higijenskih uvjeta, zamračen, a u psihičkom statusu bolesnika spominju se ideje odnosa te paranoičnost bolesnika. Tijekom samog pregleda bolesnika u Prijamnoj ambulanti naše bolnice, 09.05.2011, je utvrđeno kako nitko od dež. liječnika toga dana (a niti bilo tko od ostalih liječnika) nije odaslao nikakav dopis MUP-u a temeljem uvida u bolničku evidenciju kako bolesnik ranije nije bio liječen u našoj bolnici. Nakon uvida u gore spomenuti dopis MUP-u, utvrdili smo da isti nije poslan po Psihijatrijskoj bolnici Vrapče sa čime smo upoznali i djelatnike MUP-a. Bolesnik je tijekom samog postupka pregleda u prijamnoj ambulanti izverbalizirao kako nikada ranije nije bio psihijatrijski liječen, kako živi sa suprugom te je otac djeteta koje se liječi po psihijatru poradi duševne bolesti. Kasnije tijekom razgovora, bolesnik daje svoju interpretaciju sinovljeve bolesti negirajući da se radi o duševnom poremećaju te kvalificirajući sinovo stanje, citiram „pomaknutom genijalnošću“. Bolesnik nadalje opširno izlaže svoje viđenje tijeka sinovljeva liječenja, kojeg interpretira na paranooidno-kverulantski način. Od bolesnika se doznaje i za narušen odnos sa sestrom sa kojom je u određenim imovinsko-pravnim sporovima. Bolesnik sestru opisuje, citiram „osebujnom, sa određenim duševnim problemima“. Finalno kazuje da nakon zadnjeg verbalnog konflikta s njom (oko Božića 2010) je odlučio više ne kontaktirati.

VERTE!

Telefon: 3780-666 Ravnateljstvo: 3780-600 Fax: 3483-660
10000 ZAGREB, Bolnička c. 32 Vrapče, Rep. Hrvatska
MB: 03221679, OIB: 86937855002
žiro račun: 2360000-1101350295
e-mail: bolnica@bolnica-vrapce.hr
http://w.w.bolnica-vrapce.hr

Klinika za opću i forenzičku psihijatriju i kliničku psihoterapiju Medicinskog fakulteta 3780-678

Službe integrirane psihijatrije 3780-666

Zavod za dijagnostiku i intenzivno liječenje 3713-243 - Opservacija -248 - I kat -252 - II kat 3780-666

Služba za psihogigijenu 3780-666

Služba za alkoholizaci i druge ovisnosti 3780-666

Služba za produženo liječenje 3780-666

Služba za liječenje psihoneuroza 3490-094

Polikliničko-dispanzerska služba 3780-672

Centar za forenzičku psihijatriju 3780-702

Centar za poremećaje spavanja 3780-714

Zavod za psihijatrijska razrješavanja 3780-796

Odjel socijalne zaštite 3780-666

PROMEMORIA: PERSECUTIONS OD LOVRIC'S FAMILY

Dr. sc. Andrija-Željko Lovrić,
azlovric@gmail.com - Zagreb, May 25th, 2011.

This is a digest on the successive maltreating and killing of my family Lovric by the ideological fanaticism of ruling structures in Croatia, as follows chronologically:

1th case: My father, professor **Mihovil Lovric**, prof. Emeritus of the Classical College in Zagreb, specialist in Medieval history. He wrote some critical texts on the regional history (unacceptable to then ruling regime). Two decennia ago suddenly came the agents of the Secret Political police (UDBA), kidnapped him and 2 days later his dead corpse was found in the field. Then regular police stopped any enquiry insisting that was a „fortuitous“ death.

2nd) Mihovil's grandson (my son), ing. **Neven Lovric** (age 32) was the leading Croatian expert in Linux programming, sane and healthy young man up to summer 2008, when he was in our ancestors' medieval house (built 1620) at port Crikvenica. On September 5th, 2008, even 7 armed policemen + dozen civil agents in a lightning assault (in style of Bin-Ladens's in Pakistan) attacked and destroyed our entire house, kidnapped Neven and rejected him forcibly into the worst European madhouse i.e. the big psycho-lager *Kampor* on Rab island ('Psychiatric hospital Rab'), similar to Stalin's „*psychushkas*“ and recent Chinese *ankangs*. During 3 months he was maltreated there and intoxicated by experimental psycho-drugs; then he became a permanent paralysed invalid handicaped by *iatrogenic Parkinsonism*, and now is physically incapable for his former specialist job ...

3rd) Lastly also me: Dr.sci. **Andrija-Zeljko Lovric**, prof. emeritus and specialist in Ecology. Recently I published some posthume historical manuscripts of my killed father, and I acted also for saving my maltreated son including several texts in correlation, criticizing such treatments. Up to this spring 2011, I was healthy and sane. But on May 9th, 2011, without any medical indications on my apartment attacked 5 policemen, kidnapped me and rejected forcibly in the biggest Croatian madhouse „*Vrapče*“ at Zagreb ('Psychiatric clinics *Vrapče*'). After few days of maltreating there, my status physically worsened: increased pression to 230, sugar 12, bleeding eye, ...etc. Therefore they deliberated me temporarily to my home for recovering, with imposed obligation to return anew in that madhouse on toxic maltreating from June 1st...

I add that for both above madhouses at least thirty similar cases of ideological prisoners appeared, where I have details for 8 other cases. In case of necessity, I can send details on these „psychiatric“ (ideological) maltreatings of my family and also of some other similar cases in the recent Croatian 'ankangs'.

NASTAVAK OTPUSNOG PISMA ANDRIJA ŽELJKO LOVRIĆ 2895/11

Tijekom samog postupka pregleda u Prijamnoj amb (9.5.2011) se pokušalo telefonski kontaktirati bolesnikovu suprugu radi dobivanja heteropodataka, no nažalost bezuspješno. Radi nemogućnosti promptne dijagnostičke obrade, bolesnik bude zaprimljen 09.05.2011 na opservaciju, sukladno odrednicama ZZODS, uz okolnost nužnosti prikupljanja validnih heteropodataka radi što objektivnije evaluacije bolesnikova statusa kao i procjene nužnosti psihijatrijskog liječenja. Istoga dana (9.5.2011) u kasnim večernjim satima su dobiveni heteropodaci (telefonski).

Na temelju opservacije te temeljem razgovora, narednog dana tj 10.5.2011 je očišteno da se radi o bazično aberantno strukturiranoj osobnosti s prvenstveno paranooidno-kverulatomnim karakteristikama. Nije nadeno psihopatoloških elemenata koji bi imali psihotičnu razinu. Kod bolesnika se (kratkooća boravka!) postavlja suspicija i na moguću incipijentnu psihoorganitet, potvrdu ili isključenje kojeg se svakako može učiniti u ambulantnim uvjetima. Sa bolesnikom je navedenog datuma, 10.05.2011, dogovoren te i realiziran otpust a budući da bolesnik nije sklon uzimanju farmaka, preporuka je uzimanja terapije: Normabel 5 mg do 3x1 pp do prvog narednog (kontrolnog) javljanja psihijatru koje se preporučuje za cca 3 tj po otpustu, pp i ranije.

Za Službu:
Mr. sc. Miroslav Nilibić
15274

Šef Službe:
Dr. Aleksander Haid
Spec. psihijatrija
10000 Zagreb

MOLIM DA ME SE NE "BOMBARDIRA"

*Ovim javljam da me nitko ni na kakvu konferenciju za novinare nije pozivao, ja je nisam organizirao i nemam namjeru, posebno ako je povod bilo čija i bilo kakva hospitalizacija u "Vrapču", na nju se odazvati. Ujedno molim da me se ne "bombardira" ovim mailovima...
(Vlado Jukić, Zmaj Vrapčanski)*

Poštovani,

1. Kao tutor dr. sc. Andrije Željka Lovrića, kojega su nedavno kidnapirale postrojbe ministra Davora Milinovića (od milja "Lički Rambo"), kao Boga vas molim: **kako bi se rečeni "bolesnik" dočepao slov. Azilnog doma.**

2. Naime, prema Bolnici Vrapče (v. Otpusno pismo), moj se štićenik ovih dana mora javiti kod **prof. dr. sc. Vlade Jukića** koji, međutim, očito drži da ne treba uznemiravati javnost (v. moto).

3. S tim u svezi, jučer nam je gotovo propala javna Tiskovna konferencija. Naime, većina ju je medija s pravom bojkotirala, budući da je izim rečena Jukića – opravdano izostala ministrova glasnogovornica **Zora Lažeta!**

4. Naime, spomenuta **Laže Ta**, navodno (vjerojatno, podvaljuju mi neki o i oko ministrova Kabineta), sproču ministarskoga Ksavera, već danima prati nam "Ličkog Ramba" diljem politički "zapišane" mu Like, i šire.

5. Glede potonjeg, uz poznata bildera (**I. Jarnjaka - Zmaj od Bednje**), rečeni "Lički Rambo", tako neki kažu (podmeću), viđen je na nekom bilderskom zapadnobalkanskom natjecanju. Aferim!

6. Inače, svoju izočnost na spomenutoj javnoj tiskovnoj konferenciji, posebno su opravdali Ivan Zvonimir Čičak i Ivo Banac (HHO) ter Zoran Pusić

(GOLJP). Naime, upravo su intenzivno angažirani oko učvršćivanja haaške nam povjesnice, posebice u kontekstu Pusić-Goldsteinove Erasmus Gilde (v. att.).

7. Sve je to O.K.! Međutim, **moj štićenik strepi iza Blindiranih Vrata** (ovih dana postavljene uz kamatarski zajam), kao da ga elitne vatrogasno-specijalne postrojbe, glede neke HMP-ove uputnice (dr. Slobodanka Keleuva), ne mogu kidnapirati s ulično-prozorske strane. Što ti je tipična znanstvenjačka naivnost.

Harni pozdravi,

Vaš

prof. dr. sc. Ivan Biondić,
Zmaj od Tanaisa (zabrinuti Lovrićev tutor)

PS - Sve u svemu, šaljite nam barem šifrirane upute: kako bismo mi štićenika što žurnije prebacili u slov. Azilni dom, iako se on ne drži političkim disidentom. Inače, dok ne reagira psihijatrijska struka (barem moji prijatelji: prof. dr. sc. Goran Dodig ter posebno prof. dr. sc. Miro Jakovljević), javite nam: što nam je činiti?

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

PLAČ ILI SMIJEH

Ne znam da li bi plakao ili se smijao, s jedne strane duhovito, a sa druge tužno da ne može biti tužnije. Ništa ne znam osobno o Rambu, ali vrlo dobro poznajem dr T. Draguna, koji mi je bio česti gost na Ekonomskom fakultetu, dok je živio u Vinkovcima. To što on prolazi je SRAMOTA za RH, to što mora tražiti azil kod Slovenaca od svojeg naroda prelazi granice moje imaginacije.

Kćerka mu je pod misterioznim uvjetima poginula kao pripadnica HOS-a, pratim gotovo redovito što piše, ali se nisam javljao, jer sam bio "ljut" na njega što me uz sve ostale prijatelje

"izdao" oko ALGORITMA KAPITALA V. VUGRINA. Ne mogu zamisliti kako bi bilo da je stao uz mene i da li bi sada ja sa njim tražio azil ili bi to tražili svi izdajice, koji su se obogatili kroz privatizaciju i tranziciju.

Ukratko bliži i daleko draži mi je dr Tomislav Dragun od onih koji ga proganjaju. Sada ne znam što bih još mogao učiniti, ali će mi, nadam se, Bog već poslati poruku što mi je činiti.

Bog i Hrvati!

prof dr Ante Lauc

U SLOVENSKOJ ŠKOLI

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Hvala Ti dragi Ante,

Svaka poruka iz Domovine paket je sa zlatnom vrpcom. Mnogi to odavna otkriše. Konačno i ja.

Nisam gladan, ali mi manjka moj hrvatski, domaći, ručak.

Nisam žedan, ali mi manjka naša hrvatska, iako pod Todoricevom upravom, Jamnička.

Nisam bez postelje, ali mi manjka moj hrvatski, zagrebački, krevet.

Odem do Slona, ali nije to Dubrovnik, ni Jelačić plac.

Popnem se na Stari Grad, ali nije to Sljeme. Ni približno.

Za mene, ali ne i za ljubljance.

Teško mi je, ali to je ipak samo na prvi pogled.

Nije mi trebalo mnogo, pa da bih shvatio: u školi sam, slovenskoj.

Tada je sve postalo lakše.

Škola je prolazna, a od nje su mnoge koristi.

Zaista škola? Da. Škola nacionalizma.

U Sloveniji? Nije za povjerovati, ali tako je.

***

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

Nitko sa mnom u Azilnom domu, službeno, ne razgovara bez prevoditelja. Slovensko-hrvatskog.

Tek kad se zagrijemo, zaboravimo na prevoditelja. Nešto razumijem slovenski, a oni jako dobro govore hrvatski.

Tad se nasmijemo.

Nu, u Sloveniji treba znati slovenski.

Dosta je izbjeglica (beguncev) u Azilnom domu. Iz cijelog svijeta. Iranci, Uzbekistanci, Crnci s raznih strana, Rusi ... Dosta je Roma. Tek po neki Srbin i Albanac. Mujo je ovdje već šest godina.

Poneko i ostane u Sloveniji.

Dakako, ako nauči slovenski. Čudno, ne engleski.

Pisano korijenski, hrvatskom gajicom, po kojoj Republika Hrvatska, samostalna i nezavisna (?), pljuje do povraćanja.

Gajica. Korijenski. Nisu fašisti.

Tako je to u Sloveniji.

Slovinci su bez nacionalnih emocija. Učili su nas.

Sve, samo to ne.

Prošlo ljeto. Svjetsko nogometno prvenstvo u Južnoj Africi.

"Mi Slovenci! Mi Slovenci!"

Eh, kako bi uz Manduševac bilo lijepo čuti: "Mi Hrvati! Mi Hrvati!"

Na žalost ... kad sam tako nešto čuo?

Nogometni kibici su ludi! Ne treba ih uzimati ozbiljno.

Prošli utorak, 19 sati. Štihova dvorana u Cankarjevu domu. Puna. Ima staraca, ali još više mladeži. Predstavlja se knjiga Dr. Mitje Ferencna, Pavela Jamnika i Mehmedalije Alića(!). "Huda jama." Prehuda. Masovna grobnica 12.500 slovenskih domobrancev iz svibnja i lipnja 1945.

Slušam.

Poginuli domobrani.

Ma kakvi domobrani. Ustaše. Slovenske ustaše. Čisti i besprijeekorni.

U crvenoj Sloveniji!

Gdje si Stjepane Mesiću? Zar baš sad spavaš?

* * *

Nisam u Sloveniji samo zbog toga. Imam ja, odavno znam, i nekih drugih zadaća ovdje. Konkretnih, nimalo neozbiljnih.

Mislim na sljedeća tri projekta:

* * *

HODOČASNIČKO SREDIŠTE ŠKOFJA LOKA

Prije ovog izbjeglištva malo sam znao o Crngrobu. Vidio sam tek poneku fotografiju. Čitao: jedna od masovnih grobnica Hrvata nakon što su jugo-komunistički partizani okupirali Hrvatsku.

Inače, Crngrob je na 4 km od Škofja Loke.

Crngrob? Točkica u odnošaju na Bleiburg.

Nepavedno.

U Crngrobu su svoje zadnje počivalište našli članovi zadnje Hrvatske državne vlade: Dr. Nikola Mandić, predsjednik, Dr. Mile Budak,

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

Dr. Julije Makanec, Dr. Pavao Canki i doadmiral Nikola Steinfl.

Govorili su komunisti: sudio im je 6. lipnja 1945. Vojni sud II. Armije. Strijeljani su 7. lipnja 1945.

Drugovi, gdje su vam zapisnici sa suđenja?

Ne, ne. Sve je to laž. Naši su, dokumentirano i potvrđeni, ministri zadnji put viđeni u Rosebachu 18. svibnja 1945. Onda su ih u marvenim vagonima otpremili do Radovljice. Dalje, pješke do gubilišta u Crngrobu.

Nikud dalje.

"Sudili" su im kad su već bili mrtvi.

Slovenija mi je pomogla napisati knjigu – "Ustaše i partizani: Dr. Nikola Mandić i Stjepan Hršak". Pučanstvo ju je vidjelo prvi put u Crngrobu 29. svibnja 2011. U njoj su Putni vodič i Križni put Dr. Nikole Mandića.

Dovoljno za školske ekskurzije.

Hrvati, hoćete li doći?

Cijenim i štujem Bleiburg. Ali, Škofja Loka i Crngrob moraju postati hodočasničko središte. Novo hrvatsko Međugorje.

Naši su to pokojnici zaslužili.

Upoznao sam Jožeta Petera Kranjca, prvog gradonačelnika Škofja Loke u nezavisnoj Sloveniji.

***

BRANITELJI U POLJU

Moj gospodarski projekt hrvatskog zajedništva: Krbavko polje, Banovina, Pašman ... Ukupno 1.000 braniteljskih obitelji, 250 milijuna eura.

Nema novca!?

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

Ima. Ima. I te kako.

Hrvatski domovinski fond, privatizacijski investicijski fondova, Fond hrvatskih branitelja i članova njihovih obitelji.

Milijarde. Kuna? Kakvih kuna. Eura!

Slažem se. Novci su nestali. Braniteljski su fondovi pokradeni, ali tu su sudovi.

Uz sredstva Europske Unije. Uz one 2,5 milijarde eura u prve dvije godine članstva u Europskoj Uniji.

Ili da te novce ostavimo Petru Čobankoviću.

Četiri godine radio sam na ovoj projektu u Hrvatskoj, ali nisam uspio.

Bilo je, kažu, boljih projekata od ovog.

Šteta što ih nitko nikada nije vidio.

Gradnja stanova po Zagrebu.

Cement iz Našica.

Pokušat ću ponovno. Preko Slovenije. Gradim ovdje konzorcij, koji bi trebao realizirati "Branitelje u polju".

Susreo sam zanimljivih ljudi.

Za 10-dana izlazi iz tiska moja nova knjiga, koja će razjasniti misterij Hrvatskog Domovinskog Fonda.

Misterij, koji baš i nije misterij.

***

LJUBLJANSKA BANKA

Banka u Zagrebu, ljubljanskog imena i ljubljanskog vlasnika.

Međutim, jedno je ime, drugo vlasnik, a posve treće novac.

Gdje nestade ta silna lova, koja toliko optere-

ćuje među-odnošaje Hrvatske i Slovenije?

***

Tražim.

Ne će valjda biti, da su i tu kolo vodili Franjo Gregurić i Josip Manolić.

Vražji crveni.

Kad nemaju što drugo, jamit će vlastitu kapu.

Rado se sjećajući susreta s Tobom, ostajući i dalje u Sloveniji, srdačno Te pozdravlja

Tomislav Dragun

PS – Zaturih Tvoju adresu, a sa zadovoljstvom bih ti poslao nekoliko svojih zadnjih knjiga.

POZDRAV S KORČULE

Dragi Prijatelji,

Srdačno Vas pozdravljam iz duše toplog Hrvatskog juga, Grada Marka Pola Korčule.

Biti ću vrlo kratak i decidiran. Toliko je mržnje, taštosti i zle kobi s vremenom uneseno u Hrvatska srca, da to ni Papa ni sam dragi Bog ne može više riješiti osim nas samih.

Kad je moj otac umirao, stajao sam pokraj nje ga osijećajući neizmjernu "toplinu" u nutrini svoga srca. Ta "toplina" je svakodnevno prisutna u meni i ime joj je Hrvatska. A kada sam ostao bez svoga oca Petra Šegedina, ostao sam bez pola svoje duše.

Umro je ispruženih ruku i nije ponijeo ništa sa sobom. Umro je dostojanstveno za razliku od preko milijuna Hrvata, pogubljenih na raznim stratištima od Blajburga do Korčule i dalje prema jugu, no ni oni nisu ponijeli ništa sa sobom ali su nam ostavili "ponos" koji se zove

Hrvatska. Njihova dijeca nisu ni mogli osijetiti toplinu koju osijećam ja, oni nose gorčinu u svom srcu i treba ih svatko razumjeti, a ma baš svako ljudsko biće.

"Postoji Hrvatski sotona", koji se zove ljubomora. Ta ljubomora u nama je toliko surova, da brat ne poznaje svoga brata a lice pravde je izgubilo svoj sijaj i "zla kob" je došla do izražaja utoliko da je poharala i i harači Hrvatskom. Siguran sam, da ovom toplinom srca i ponosom možemo Hrvatskoj vratiti, ponos i sačuvati mišlju i dijelom svu našu braću i sestre ali ne iz Republike Slovenije, Australije, Argentine, Kanade i dr. zemalja već u Republici Hrvatskoj.

Pozivam svu braću i sestre da nam se pridruže u ovim dobrim namjerama očuvanja Uljudne Republike Hrvatske!

Vaš,

Ivan Šegedin

HRVATSKO ANTUNOVO

Dan Hrvatskih Oružanih Snaga

Zvonimir R. Došen, Kanada

FERNANDO MARTINS DE BULHOES

U nedjelju, 13. lipnja Hrvati diljem svijeta slave blagdan Svetoga Ante Padovanskog. Sveti Ante rođen je 1195. u Lisabonu, glavnom gradu Portugala.

Krsno mu je ime bilo **Fernando Martins de Bulhoes**.

Stupivši u red sv. Franje Asiškog, dobio je ime Ante, a zato što je umro u Padovi u Italiji gdje počivaju njegovi posmrtni ostatci, dobio je naslov Padovanski. No, u njegovom rodnom Portugalu štovan je kao Sv. Ante Lisabonski ili (Santo Antonio de Lisboa). Njegovi roditelji, otac Martin i majka Marija, bili su plemićkog koljena, no kako su bili pravi kršćani, više su cijenili krijepest nego svoje plemstvo i materijalno bogatstvo. Krijepest su smatrali pravim duševnim plemstvom, koje čovjeka više čini sličnim Bogu Stvoritelju, te su nastojali da u dušu svoga sina što revnije ucijepe tu krijepest.

Fernando je već u petnaestoj godini odlučio posvetiti svoj život Bogu. Malo je svetaca u katoličkoj crkvi po kojima je Bog tvorio tolika i tako vanredna čudesa kao što je tvorio po sv. Anti i na njegov zagovor. Ne dozvoljava nam vrijeme, na ovome krugovalom programu, da bi se i u najkraćim crtama moglo opisati čudesa koja je Bog činio preko svoga sluga sv. Ante. O tim čudesima moglo bi se govoriti ne satima, nego danima i mjesecima.

Sveti Ante umro je u Arceli kod Padove 13. lipnja 1231. godine.

Ovoga sveca slave mnogi kršćanski narodi, ali niti jedan, pa ni onaj u čijoj zemlji je rođen, ne štuje i ne slavi

ga kao naš hrvatski narod, posebno u našim južnim krajevima, Dalmaciji, Hercegovini, Liki i Primorju. Stoga, mnogi hrvatski očevi i majke nadjenuše svojim sinovima ime ovoga sveca-čudotvorca.

Kao što je sveti Ante odbacio sva materijalna dobra ovoga svijeta u želji da se poduno preda Bogu, da mu služi i da ga štuje svim svojim srcem, svom svojom dušom, tako i neki od njegovih hrvatskih imenjaka odbaciše sve užitke i udobnosti koji su im bili, kako se kaže, na dohvat ruke i posvetiše sve svoje snage, sav svoj

Proslava hrvatskog Antunova u Zagrebu

Foto: Proničba, Zagreb. Fotocinkografija Gradanske tiskare k. d. (br. 10.379)
Poglavnik se prije svečanog mimohoda na Trgu Štjepana Radića pozdravlja sa svojim borcima iz emigracije.

"Hrvatski list", Osijek, 23. lipnja 1943.

um, sve svoje vrijeme, cijeli svoj život u obranu, slobode, časti, vjere i dostojanstva svoga zarobljenog naroda. Ti ljudi, ti pravi narodni prvaci (na latinskom jeziku samo ime Ante znači onaj koji je izpred, prvak, prednjak), postadoše lučonoše u vjekovnoj borbi hrvatskog naroda da se oslobodi tuđeg jarma.

Zato, kad svake godine slavimo blagdan svetog Antuna, mi ujedno slavimo i naše velike Antune koji su svojom borbom i svojom žrtvom taj sopmen, tu slavu uvelike zaslužili. Također, **taj je dan 1941. proglašen danom Hrvatskih Oružanih Snaga** i mi ga u emigraciji kao takvog slavimo svake godine sve od 1945. do danas. Radi manjka prostora i vremena na ovom programu, vrlo koncizno i u najkraćim crtama navest ćemo imena i opisati rad i žrtvu onih najznačajnijih hrvatskih Antuna koji su sve što su imali, pa naposljedku i svoje živote darovali svome narodu.

Dr. ANTE STARČEVIĆ

Prvi naš Ante koji se iztakao u toj bezkompromisnoj borbi protiv tuđinske

tiranije jest naš "Stari", "Lička korenika" - Otac Domovine, **Dr. ANTE STARČEVIĆ**. Rođen je 23. svibnja 1823. u malom selu Žitnik, nedaleko od Gospića. Gotovo cijeloga svog života, tvrd, uvijek uspravan i nepokolebljiv i nepokoran borio se protiv mađžarske, austrijske i, na koncu, srbijanske hegemonije, a za slobodnu i podpuno nezavisnu državu Hrvatsku.

Prvi, a izgleda u ono vrijeme i jedini, političar koji je točno ocijenio anglo-francuske makinacije o destabilizaciji i destrukciji dvaju imperija (turskog i austrougarskog) te **obećanja o širenja male Srbije** koja im je u tim njihovim planovima služila kao **neka vrsta odskočne daske, na hrvatske povijesne teritorije**. Na temelju tih obećanja Velikosrbina Ilija Savića "Garašanin" ..... je sačinio svoj notorni nacrt

Poglavnik na izboru zagrebačkog načelnika

Fotocnkografija Gradanske tiskare k. d. (Broj 13454)

Biranju novog načelnika grada Zagreba prisustvovao je i Poglavnik, koji je tom prilikom održao značajan govor.

"Hrvatski list", Osijek, 25. kolovoza 1944.

"Načertanie".

Uvidjevši na vrijeme i tu opasnost, Starčević jasno i glasno poručio naivnom pučanstvu, koje je počelo vjerovati onima koji su širili ideju panslavizma: Ni u Peštu, ni u Beč, ni u Beograd! Bio je najveći protivnik bilo kakvog jugoslovenstva i zato je bio na stalnom udaru onih koji su tu anglo-francusku podlu i, za hrvatski narod pogubnu ideju, plasirali kao protutezu mađžarizaciji i germanizaciji koju su ondašnje vlasti provodile nad hrvatskim narodom. Ante Starčević postao je hrvatski tribun kroz kojega je provalila stoljetna mržnja hrvatskoga naroda protiv tuđinskog gospodstva, te je još za života u hrvatskom narodu postao - OTAC DOMOVINE.

Umro je 23. veljače 1896. ne doživjevši ostvarenje svoga sna.

Dr. ANTE PAVELIĆ

Drugi naš veliki Ante, o kojemu ovdje nije potrebno puno govoriti, jest - **Utemeljitelj, Suveren, Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske, Dr. ANTE PAVELIĆ**, Starčevićev sljedbenik,

Naiznačajniji dan Hrvata muslimana

Foto: Arhiva Građanske tiskare k. d. (Broj 13465)
Poglavnik dolazi na svečano otvorenje džamije u Zagrebu.

"Hrvatski list", Osiek, 27. kolovoza 1944.

koji je uzpostavom Nezavisne Države Hrvatske na 10. travnja 1941., ne samo ostvario životni san svoga mentora, nego i vjekovni san cjelokupnog hrvatskog naroda. I ovaj naš veliki Ante odbacio je blagodati ovoga svijeta, živio je život revolucionara, prognanika i na koncu doživio smrt mučenika. Ali je za svoga života znao zakletom dušmaninu svoga naroda dati na znanje da Hrvat, kad i ako bude potrebe **zna svako me vratiti milo za drago.**

Dr. ANTUN RADIĆ

O, da, bilo je i drugih naših političara koji su nacionalno disali i pisali, poput, recimo, Ante Radića, brata mu Stjepana i drugih, ali oni većinom bijahu mirovnjaci koji su mislili da se s vukom mogu voditi verbalni dvoboji i praviti sporazumi. Ante Pavelić je bio drugoga kova, **on je vjerovao da se samo ljutom travom liječi ljuta rana.** Jest, Stjepan Radić i njegovi sljedbenici padoše u Beogradu, u vučjoj jazbini, od vučje ruke, ali njegovi preživjeli sljedbenici nisu imali kuraži da ih osвете. Osvetio ga je Ante Pavelić koji se, iako nije pripadao Radićevom HSS-u, onoga časa zakleo da će osvetiti ovaj barbarski zločin.

Tu Njegovu zakletvu, možda je to najbolje opisao srbijanski politički prvak, dr. Milan Stojadinović koji reče:

“Kad su odjeknuli pucnji Puniše Račića, kad su pali Stjepan i Pavle Radić, Basariček, Pernar i neki drugi, nastala je strka, galama i bežanje, samo je jedan od hrvatskih zastupnika naoko mirno stajao uz jedan stub u Skupštini i kroz stisnute zube rekao - Platit ćete vi ovo.”

ANTUN GUSTAV MATOŠ

Imali smo mi vrsnih pisaca i pjesnika s imenom Ante, kao što su bili Antun Gustav Matoš, autor hrvatske himne Antun Mihanović i još neki drugi, koje moramo i trebamo slaviti kao svoje narodne umjetnike, no narod koji je radi nevjere domaćih izdajnika vjekovima patio pod tuđinskim jaromom, a što mu evo njegovi izdajnici i dan danas spremaju, sav žar svoje ljubavi i poštovanja gaji prema onim rijetkim ljudima koji su sve od sebe dali, hrabro i nesebično se borili za njegovu slobodu. Takvi rijetki ljudi rađaju se u narodu samo onda kad se taj narod nađe u bezizlaznoj situaciji - kad mu dođe do grla.

ANTE GOTOVINA

Pa kad je 1990-ih hrvatskom narodu ponovno zaprijetila smrtna opasnost, kad mu je opet došlo do grla, u Hrvatskoj se pojavio još jedan Ante, **ANTE GOTOVINA.**

Ovaj Naš veliki Ante rođen je 12. listopada 1955. u Tkonu na otoku Pašmanu. Kao, kako se ono kaže, nemirna duša mladoga čovjeka kojemu je sudbina ili, bolje reći, providnost prije rođenja odredila da postane velikan svoga naroda, Ante ostavlja svoj rodni dom i 1973., prije navršene osamnaeste godine, stupa u Francusku Legiju stranaca pod pseudonimom ANDRIJA GRABOVAC.

Građanstvo Zagreba pozdravlja Poglavnika

Fotocinkografija Građanske tiskare k. d. (Broj 13461)

Zagrebačkim ulicama prošetali su se Poglavnik i SS-Obergruppenführer i general SS-oružja vitez Gottlob Berger. Zagrebačko građanstvo oduševljeno je pozdravilo svoga državnoga Poglavara i njemačkoga gosta.

"Hrvatski list", Osijek, 26. kolovoza 1944.

Ante Gotovina danas čami u uzama farse zvane "Međunarodni sud pravde" čiji ultimativni cilj je progonom, utamničenjem, poniženjima i dubokim uvredama heroja Ante Gotovine poniziti, uvrijediti, obehrabriti i konačno uništiti hrvatski narod.

Ali oni zaboravljaju da je hrvatski narod neuništiv. Mi smo narod koji je kroz svoju dugu povijest za svoj obstanak vodio krvave borbe protiv raznih okupatora i uvijek ih, na koncu, pobijedio. Potukli smo i iz Europe iztjerali Avare. Potukli smo ohole Franke. Mi Hrvati, sami bez ičije pomoći, porazili smo Kublakanove Mongole na Grobničkom polju 1242.

Po završetku vojničke izobrazbe stupa u elitnu padobransku, komando jedinicu "Druge padobranske udarne grupe" gdje se iztakao kao super ratnik koji ne pozna slabost straha. Kad je 1991. počela velikosrbska agresija na Hrvatsku, Ante se vraća u svoju domovinu i odmah se uključuje u Hrvatske obrambene jedinice gdje kao iskusan časnik uvježbava nove hrvatske ratnike. Ubrzo postiže visoki vojnički čin, te kao vrsni zapovjednik novoformiranih hrvatskih bojnih postrojbi sudjeluje u svim borbama protiv okupatorskih snaga. Pri koncu rata 1995. s činom general-pukovnika, on je stvarni zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga.

Nu, o generalu Anti Gotovini nije potrebno puno govoriti, jer on i njegova junačka djela poznati su svima, kako nama Hrvatima, tako i našim neprijateljima, a posebno našim izdajnicima, gmizavcima koji se radi silnog straha pred njegovim viteškim likom, udružuje s vanjskim vjekovnim mrziteljima hrvatskog naroda da mu sude za to što se usudio braniti svoj rod i dom.

I neka svakome bude jasno **da je Hrvat vojnik s oružjem u ruci, bio i stao, vitez.** On je takav uvijek bio, takav je sad i takav će uvijek biti. Neka svakome bude jasno, da je ime našeg viteza Ante Gotovine već upisano zlatnim slovima u hrvatsku povijest uz imena najsvjetlijih narodnih heroja. Siguran sam da bi svaki pošteni Hrvat i Hrvatica sva poniženja i uvrede koje podnosi ovaj naš vitez rado primio na sebe.

Zato, u ime svih čestitih hrvatskih sinova i kćeri, uz molitve svetom Anti da mu pomogne da izdrži ova poniženja i uvrede, šaljem mu citat jedne strofe iz pjesme koju je 1949. napisao Vinko Nikolić kao čestitku za 60. rođendan Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske, jer riječi izgovorene u ovoj pjesmi i tekako vrijeđe i za njega:

***Uvrede na Tebe na svoj obraz primam,
One ljuto bole, - ali patnje ove
Našemu će rodu doniet blagoslove:
Za Dom se ne bojim dokle Tebe imam!
Za Dom Spremnii !***

VELIKAYA HORVATIYA

Prof. dr. sc. Ivan Biondić, Zagreb

Zagreb, 7. prosinca 2010.

"Hrvatske političke elite, ne ćemo poći od stoljeća sedmog, ali od prošloga stoljeća kad se formira moderna nacija, nikad nisu sasvim načisto s identitetom.

Želite dokaz: za vrijeme prvog nacionalnog preporoda mijenja se ime, Iliri smo.

Recite gdje se to dogodilo. Pri kraju stoljeća jugoslavenstvo, i sad dolazi moja najozbiljnija konstatacija, a to je da ni sadašnje političke elite nisu načisto s nacionalnim identitetom."

Josip Županov, Večernji list, Zagreb, 21. studenoga 2000.

"Potreban je veliki napor da se iz osobnoga imena Hrvat konstruira dokaz da je tada tamo na Donu postojao narod Hrvata."

Radoslav Katičić, „Razgovor“, Vijenac, 15. srpnja 2010.

Premila mi Zmajaska Braćo,

1. Nedavno je predavanje "Tanajске ploče – europski identitet Hrvata" u zmajskoj Kuli, glede dramatičnih pitanja hrvatske etno-nacionalne identifikacije (v. prvi moto), izazvalo pozornost na „domoljubnim“ Portalima. Zašto se ta prijepona pitanja ne mogu raspraviti prema standardima normalne znanstvene komunikacije?

2. Naime, odgovarajući na pitanje što misli o povijesti „koja nije temeljena na dokazima, dokumentima i argumentima“, akademik Katičić odgovara: "Ništa dobro. Ona se stalno pokušava probiti i ima uspjeha jer jedan dio javnosti upravo to želi. Iranska teorija o podrijetlu Hrvata lijep je primjer za to". U svezi s tim, uzet je primjer Tanajskih ploča (v. drugi moto), čijem je otkrićem, inače, i zapodjenuta tzv. iranska teorija.

3. Iako bi se spomenuti odgovor, posve dokumentirano, mogao prisposoditi, glede službene tzv. slavenske teorije, posebice njezina glavnoga vrela Žiće ćirilovo, ostajući izvan podmetnuta sučeljavanja: "je su li Hrvati podrijetlom provjereni podobni Slaveni iz zakarpatskih močvara, ili pak čistokrvni arijevske Iranci iz ahe-menidske Perzije?", dopustite proporučiti recenziju jedne monografije o antičkim Iranohrvatima.

Riječ je o monografiji: Aleksander Mayorov, Velikaya Horvatiya (Sankt-Peterburg University 2006), čija je recenzija (dr. sc. Andrija Željko Lovrić) prikazana na međunarodnom simpoziju "Podrijetlo Hrvata" (Origin of Croats), što je održan studenoga 2009. godine u Pregradi.

4. Budući da nisu osigurana dostatna financijska sredstva za objavljivanje materijala sa spomenuta simpozija, koji izmiče službenoj slavističkoj dogmi, raduje nas svako objavljivanje/raspačavanje priloga "nepodobne teorije" na demokratskom Svemrežju.

SCIENTIAM CUREMUS!

Glasnogovornik ZDPPH-a
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Zmaj od Tanaisa, v. r.

Zmaj od Tanaisa Ivan Biondić izbačen sa sjednice HAZUa

HSP "DR. VESNA TERŠELIČ"

Diana Majhen, Zagreb

U nizu svojih 'domoljubnih' akcija i djelovanja, HSP Dr Ante Starčević prije tri dana udario je žig na sve ono što je do sada odradio.

Ne mogu reći kako me je to posebno iznenadilo, s obzirom da rad stranke koju vodi Ruža Tomašić odavno vuče upravo u tom smjeru, bar kako ja to vidim. Ali nikako da shvatim, zašto se ta stranka uporno pokušava prikazati kao domoljubna, a još manje kakve veze pravaštvo ima s tom strankom? Što je stranka Ruže Tomašić do sada napravila, a da bi se njeno djelovanje moglo proglasiti domoljubnim?

Prvo su koalirali sa SDSS-om. Ono što HDZ uredno radi već osam godina i radi čega se tog istog HDZ-a odrekla hrpa članova i simpatizera, stranka Dr Ante Starčević nastavlja. Abolirani četnici u koaliciji s pravašima, pa gdje to postoji?

Vjerojatno jedino u "pravaškoj" stranci koja ne samo da se odriče pozdrava Za dom spremni, nego i osuđuje one koji ga upotrebljavaju. Tim zanimljivije, što je upravo njihova predsjednica, prema svjedočanstvima ljudi iz Kanade, u toj istoj Kanadi svojevrjeme paradirala u ustaškoj uniformi.

Od ustaške uniforme do zajedništva sa aboliranim četnicima, dalek je to i uspješan put.

Istovremeno, predsjednica stranke prima odlikovanje od Ive Josipovića. Iz iste one ruke koja je oduzela, ovaj put zaslužena odlikovanja generalu Norcu i generalu Glavašu. Ja se doista pitam, koliko karaktera mora imati, ili bolje rečeno nemati, netko tko uzme odlikovanje iz Josipovićeve ruke? Nema tih novaca i nema te prisile koje bi me natjerale da učinim tako nešto.

Potom smo imali glasanje kojim se generala Gotovinu trebalo proglasiti počasnim građaninom Vukovara, na prijedlog Petra Macuta. I što radi HSP Dr Ante Starčević? Ostaje suzdržan kod glasanja i time u biti pomaže da se odluka ne donese.

Jedan general Gotovina očito po Tomašički i njezinoj stranci nije zavrijedio biti proglašen počasnim članom grada koji je simbol stradanja naše zemlje za vrijeme Domovinskog rata. Ako nije general Gotovina, tko jeste, možda netko iz njima bratske (koalicijske) stranke SDSS-a? Moguće Vojislav Stanimirović, bivši gradonačelnik Vukovara?

Ali je kruna događaja svakako njihov posljednji potez.

Prije nekoliko dana, član Tomašičkine stranke Tomislav Džanak, koji inače zahvaljujući tim raznim koalicijama, što s crvenima što s onima koji su svojevrjeme na crnom nosili mrtvačke glave obnaša u Vukovaru dužnost predsjednika gradskog vijeća, svečano je dao za svoj potpis za REKOM.

Ovdje se ne može govoriti o privatnom činu nekog pojedinca, s obzirom da je gospodin Džanak baš kao član stranke HSP Dr Ante Starčević došao na funkciju na kojoj jeste.

Ljudi moji, pravaši koji daju potpis za REKOM, pa to je još gore od koalicije s četnicima.

REKOM, za kojeg dobro znamo što radi i što mu je cilj, dodatno osnažen potpisom nekog tko sebe naziva pravašem.

Mora da svi ti jugonostalgicari i četnici koji nastoje izjednačiti žrtve i agresora, koji nam pokušavaju napisati svoju istinu o Domovinskom ratu i relativizirati sve što se događalo u našoj zemlji zadovoljno trljaju ruke.

Pa stoga možda ne bi bilo loše objasniti im slijedeće:

Da, postoji stranka koja se naziva HSP Dr Ante Starčević.

Svjetlosnim godinama udaljeni su ne samo od pravaštva, nego od bilo koje prohrvatske domoljubne opcije.

Nekako mi se čini, da je po svim svojim uvjerenjima najbliža REKOM-u, za kojeg je dala svoj potpis

Josip Kokić štrajka glađu

U ZAGREBU UHIĆEN ING. JOSIP KOKIĆ

Dr. Ružica Čavar, predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj, Zagreb, 2. lipnja 2011.

Drugoga lipnja, oko 9:30 sati, na ulaznim vratima zagrebačke katedrale, uhićen je od strane hrvatske policije dipl. ing. Josip Kokić, poznati aktivist i borac za čast i dostojanstvo, te ljudska i narodna prava hrvatskoga naroda.

On je 1. lipnja pred zagrebačkom katedralom započeo štrajk glađu i žeđu. Planirao je sjediti na jednoj od klupa u blizini katedrale. Ispred je imao drveni stalak sa dvije male hrvatske zastave i natpisima:

"Cilj i svrha moga štrajka glađu i žeđu jest ostvarenje emisije na javnoj televiziji HTV, informacije o bitnim negativnostima EU, jasne i argumentirane, iz usta poštenih intelektualaca i znalaca o svemu što stoji u Lisabonskom sporazumu! O mojoj namjeri, nakon svih ignoriranja javnosti izvijestio sam odavno sve odgovorne u Crkvi i državi, kao i Sv. Oca Benedikta XVI, a do danas odjeka nema! Moj zahtjev je glas naroda, a to je ujedno temeljno ljudsko i narodno pravo, dobiti informacije o tako sudbonosnom pitanju za opstanak i budućnost naroda i države, njegove slobode i suverenosti!!! Zagreb, 1. lipnja 2011. Josip Kokić"

Također je bio drugi natpis, pod naslovom "Važne izjave dvojice kardinala, Stepinca i Kuharića":

"Kardinal Stepinac: 'Ako mi, u koje gleda narod, ostanemo uspravni u svojem dostojanstvu, teško ćemo stradati, ali ćemo sačuvati narod. Ako li pak popustimo, spasit ćemo sebe, ali ćemo izgubiti narod!!! Bio bih ništarija kad ne bih osjećao bilo svoga naroda!!!'"

Kardinal Kuharić: 'Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, ima položaja sa kojih se ne smije uzmaknuti!!!'"

Zatim, natpis kao javno pitanje Josipa Kokića:

"Tko još od najodgovornijih u Crkvi osjeća bilo svoga naroda, koji iz dna srca i duše želi sačuvati svoju slobodu i svoju državnu suverenost, izborenu u krvi i suzama, koje ne prestaju teći za one koji su položili svoje živote na oltar domovine?"

Istoga dana navečer došli su mu policajci Prve policijske postaje, Strossmayerov trg 3, i zabilježili sve njegove osobne podatke.

Rekao im je da će i 2. lipnja biti na istome mjestu.

Međutim, ujutro 2. lipnja, dvojica policajaca su došla s nakanom da ga uhite i povedu u policijsku postaju. On im je uspio izmaknuti i ući u katedralu. Policajci za njim nisu ulazili.

Josip je bio na svetoj misi u 9 sati, na blagdan Uzvišenja Gospodinova. Primio je i sv. pričest i na kraju blagoslov, kao i svi ostali vjernici. Na sv. misi bila je i Josipova supruga. On je izišao nešto iza ostalih vjernika. Još smo tu bili samo nas nekoliko, koji se nismo udaljili. Josipa je na izlazu čekala mlada policajka i tražila od njega osobnu iskaznicu. On joj odmah nije htio dati, s obrazloženjem da su njezini kolege već zabilježili tko je on. Mi smo ga nagovorili da ipak pokaže osobnu iskaznicu, što je on i učinio. U međuvremenu je zapazio kako s drugoga kraja trga ispred katedrale žurno dolaze dvojica policajaca, **koji su ga htjeli uhititi prije sv. mise**, te je Josip opet naglo krenuo prema ulazu u crkvu. Policajka je potrčala za njim i **pred vratima katedrale se počela boriti sa Josipom dok nisu trkom pristig-**

li i ostali policajci koji su ga savladali. Josip je vikao "Zašto me uhićujete?", "Ja nisam ništa kriv!", "Ja nisam kriminalac, a vi niste hrvatski policajci, nego ste komunistička milicija!"

Josipova supruga, majka njihove četvero djece, je plakala i nastojala obraniti svoga muža, dok i nju nisu savladali. Zatim su Josipa strpali u policijska kola.

Osobno sam tom prizoru i ja nazočila, uz još neke vjernike. **Mi smo, potreseni, ukočeno promatrali taj nevjerovatni i grubi događaj.** Nakon svega, pitam sebe, sve vas, cijelu hrvatsku javnost i posebno sve odgovorne političke, duhovne, medijske, intelektualne i kulturne institucije Republike Hrvatske, zašto su nam takvi prizori potrebni? Zašto je bilo potrebno da jedan toliko osjetljiv čovjek, za moralne vrijednosti i za istinsku demokraciju, u slobodnoj državi Republici Hrvatskoj mora štrajkati glađu i žeđu samo zato što želi ostvariti osnovno pravo za svakoga razumnog i moralnog čovjeka, pravo na objektivne informacije naroda o, kako je rekao, sudbinskim pitanjima koja se tiču opstanka i budućnosti toga naroda?

Zar moramo trpjeti da nas se neprekidno zavarava, od strane medija u stranim rukama i od

strane glavnih političkih stranaka, vladajućeg HDZ-a sa svojim koalicijskim partnerima, pa i takvima koji samo ucjenjuju i **izvlače novac, čak i za četničke spomenike**, kao i moćnog oporbenog SDP-a, sa sebi sličnim partnerima, koji mrze sve što je hrvatsko? Zar moramo, glede ponižavajućeg, plaćenog sa svim moralnim i materijalnim vrijednostima i mukotrpnog ulaska Hrvatske u EU, čak slušati najveći cinizam i uvredu od strane predsjednice Vlade Republike Hrvatske, Jadranke Kosor, da će za Dan državnosti, koji je uveo SDP, da bi zbunjivao hrvatski narod, a ipak sadašnji Dan državnosti, 25. lipnja, kada je Republika Hrvatska donijela Deklaraciju o nezavisnosti i suverenosti, 1991. godine, za koju su hrvatski branitelji najviše žrtvovali, upravo njima pokloniti datum završetka pregovora ulaska Hrvatske u Europsku uniju, dakle negaciju neovisnosti i suverenosti koju smo čekali i za koju se hrvatski narod borio i žrtvovao 889 godina i za koju su se borili hrvatski branitelji u pobjedonosnom Domovinskom ratu, pa i Josip Kokić, svojim stradanjima u komunističkom sustavu, sudjelovanjem u Domovinskom ratu, kao i sada štrajkom glađu i žeđu, pa i uhićenjem?

Zaista, o tempora, o mores!

HVALA VAM SVETI OČE!

(Papa Benedikte Šesnaesti!)

Mate Ćavar, Zagreb - 4. lipnja 2011.

Poštovani Papa Benedikte Šesnaesti,
Hvala Vam za posjet zemlji Hrvata,
Za vjersku izgovorenu riječ, Oče Sveti,
U Marijinu gradu - Kamenitih vrata.

Čuvajte ključeve bijelog Zagreba grada,
U kojemu Stepinčeva katedrala blista,
Hrvatski je narod Kristove vjere i nada,
Marija je Kraljica Hrvata, zaista!

Hrvati su narod svete katoličke vjere,
Odan Crkvi vječnog Trojedinog Boga,
Petrovih nasljednika, Nove Kristove ere,
Kroz stoljeća duga, hoda hrvatskoga.

Benediktu Šesnaestome, Petru naših dana,
Zahvalnost šalje mladost hrvatska cijela,
Iz Zagreba bijelog, s trga Jelačića bana,
Svih hrvatskih domova, gradova i sela.

Velika Vam hvala, Benedikte dragi,
Za vaš svaki susret s narodom Hrvata,
Za Vaš svaki pogled, uzvišeno blagi,
Od Svetoga Oca, Prijatelja, Brata...

Hrvatska Vas mladost u srcu nosi,
Koja glasno kliče Vama, Oče Sveti,
Benedikte Šesnaesti, Petre naših dana!
Slobodna Hrvatska! Naši su zavjeti!

**Dipl. ing. Josip Kokić
štrajka glađu već 6. dan
i žeđu već 3. dan!**

**Na izmaku je snaga!
Zar ćete pustiti
da čovjek umre?**

Zašto?

**Zna HRT i svi odgovorni u državi i Crkvi!
Tko ne zna, neka pita štrajkača ili njegovu obitelj!**

"LISINSKI": PRVI HRVATSKI IGRANI SLIKOPIS (3)

USAVRŠAVA SE HRVATSKA SLIKOPISNA PROIZVODNJA (1)

Marijan Mikac, ravnatelj Državnog slikopisnog zavoda "Hrvatski slikopis" govorit će na D.K.P. Zagreb o slikopisnoj proizvodnji, Zagreb, br. 31 – 1. kolovoza 1943.

Već od postanka naše države, shvaćajući veliku važnost slikopisa počela se najveća pažnja posvećivati slikopisnoj proizvodnji U travnju godine 1941. osnovano Ravnateljstvo za film preuzelo je prvu brigu oko hrvatske slikopisne proizvodnje. Dok je u bivšoj državi slikopisna proizvodnja bila prepuštena raznim pojedincima, koji za svoj rad nisu imali ni dovoljno sredstava ni stručnih uredjaja, u našoj državi preuzela je slikopisnu proizvodnju sama država u svoje ruke. To je bilo potrebno iz više razloga, a prije svega zbog toga, da se podignu posebni uredjaji, nabave suvremene sprave i izobrazno stručno osoblje.

Ono što je započelo Ravnateljstvo za film, nastavio je kasnije, od siječnja 1942., Državni slikopisni zavod "Hrvatski slikopis" (Croatia Film). Ravnateljstvo za film je u to doba likvidirano, te njegove poslove dielom preuzima "Hrvatski slikopis", a dielom Državni izvještajni i promičbeni ured kod Predsjedništva vlade, odnosno nakon preustrojstva Glavno ravnateljstvo za promičbu kod Ministarstva narodne prosvjete.

Ratne prilike su velika zapreka za razvitak slikopisne proizvodnje, ali je ipak uspjele nabaviti nekoliko novih kamera za snimanje kao i druge sprave bez kojih se ne može ni zamisliti uspješan slikopisni rad. Nekoliko novih stručnih sila steklo je i u ovim ratnim danima stručnu izobrazbu u inozemstvu, radeći neko vrijeme praktično kod velikih slikopisnih proizvođača. Tako je hrvatska slikopisna proizvodnja, uzprkos ratnih poteškoća, krenula napried. Što je glavno, stvorena je organizacija unutar Državnog slikopisnog zavoda "Hrvatski slikopis", koja opravdava najljepše nade za budućnost.

Kao jedno od mjerila napredka slikopisne proizvodnje u svakoj državi može se uzeti kako je ta država zastupana na Medjunarodnoj izložbi slikopisne umjetnosti, glasovitom Biennalu u Mletcima. Kako je poznato, Biennale se održaje na jesen svake godine i sve države zastupane su tamo s raznim vrstama svojih slikopisa, prikazujući svoje najbolje slikopise, dok one države, koje nemaju svoju slikopisnu proizvodnju ili koje još nisu stvorile slikopise europske vrijednosti šalju tamo samo svoje službene predstavnike, kojima se tako pruža riedka prilika, da vide najbolje od najboljega, što je u toku posljednje godine dana stvoreno na području slikopisne umjetnosti.

Napredak naše hrvatske slikopisne proizvodnje baš se liepo vidi po tome kako Nezavisna Država Hrvatska sudjeluje na Biennalu prve godine t. j. 1941., nije prikazan nijedan hrvatski slikopis, te sam ja imao samo tu čast, da kao službeni izaslanik naše države vidim liep napredak slikopisne proizvodnje drugih zemalja, koje su dale dragocjene dokaze svog napredka i stvaranja uzprkos ratnih prilika.

Mi smo doduše već tada snimili nekoliko sli-

može u punoj mjeri procijeniti ovaj uspjeh. Jer da se stvori slikopis podpune dužine t. j. za čitav raspored u kojem se govori, svira, pjeva i pleše, slikopis koji ima svoj sadržaj, koji povrhu svega toga mora hrvatski slikopis prikazati tko je zapravo bio skladatelj prve hrvatske opere, kako je živio i kako je radio, dati prikaz prilika i ljudi onoga doba, — da se sve to umjetnički izrazi, — za to nije dosta imati samo dobre volje, nego treba imati i znanja, te sposobnosti uz onu božansku iskru bez koje nema umjetničkog djela.

Da se stvori dobar slikopis treba razviti djelatnost u mnogim pravcima, treba sakupiti veliki stožer stručnjaka. Svaki od tih ljudi mora biti podpuno na svom mjestu, mora podpuno izvršiti svoj zadatak.

pisa, ali s njima se nije moglo izaći pred europsku javnost. Međutim već sljedeće godine t. j. 1942. prikazali smo u Mletcima svoj slikopisni tjednik "Hrvatska u rieči i slici", prosvjetni slikopis "Barok u Hrvatskoj" i dokumentarni slikopis "Straža na Drini", koji je čak nagrađen. Ove godine bila bi naša država — uz svoj slikopisni tjednik "Hrvatska u rieči i slici" i nove prosvjetne slikopise — zastupana i prvim hrvatskim govorećim i glasbenim slikopisom "LISINSKI", slikopisom podpune dužine, da nisu za vrieme rada nastupile tehničke teškoće koje su na mahove izgladile upravo nesavladive. Uslijed toga će ovaj slikopis biti dovršen za javno prikazivanje u mjesecu studenom ove godine.

Iz ovoga što je napried rečeno jasno izlazi velik i brz napredak hrvatske slikopisne proizvodnje: dok u god. 1941. nismo posjedovali nijedan slikopis, koji bi mogli prikazati europskoj javnosti, to smo u godini 1942. stvorili ne samo kratke prosvjetne i dokumentarne slikopise europske vrijednosti, nego čak i svoj vlastiti slikopisni tjednik. Ove godine 1943., uz daljnje usavršavanje slikopisnog tjednika i snimanje novih prosvjetnih i dokumentarnih slikopisa, nama je uspjele stvoriti i prvi hrvatski govoreći i još k tome glasbeni slikopis "LISINSKI", u kojem nastupa velik broj glumaca. Samo onaj, koji je barem donekle upućen u tajne slikopisnog stvaranja,

To sve treba imati pred očima, da se može ocieniti u kakav smo se podhvata upuštali, snimajući slikopis "Lisinski". Jer mi zapravo nismo imali, a nemamo ni danas ni najnuždinije slikopisne stručnjake kakvi su potrebni za snimanje ovakvog slikopisa. Mi još ni danas nemamo, premda je najveći dio posla izvršen, ni svoj slikopisni studio, ni razne druge neophodno potrebne sprave i uređaje. Pa ipak se postavljeni zadatak doslovno rješava i mi ćemo još ove godine dobiti svoj prvi govoreći i glasbeni slikopis.

Ako pogledamo unatrag, kad je postojala samo plaha namjera prihvatiti se posla, onda je ta namjera obzirom na poteškoće izgledala upravo ludo smjela. Bez dovoljno slikopisnih i ostalih stručnjaka i radnika sa praktičnim iskustvom, bez studija i tehničkih uređaja izgledao je gotovo nemogućim uspjeh postavljenog zadatka. Ali ideja je bila tu, najprije skromna: prikazati tko je bio Lisinski, prikazati njegov život i njegovo stvaranje, a osobito stradanje, da se takav slučaj ne bi više ponovio u danima izgradnje naše države. Prvobitna je namjera bila, da se snimi slikopis od kojih 800 m. Taj prijedlog sam morao odbiti. Dužina od 800 m onemogućila bi nesmetano prikazivanje slikopisa, jer bi takav slikopis bio previše dug, da se doda glavnom slikopisu, a u isto vrieme previše kratak, da bi prikazivao kao glavni.

PREBIRANJE PO FILMOVIMA HRVATSKOG SLIKOPISA (3)

Enes Midžić, Zagreb

O arhivskim filmovima i njihovoj uporabi

Ukratko, što je bilo s tim filmovima? Državna kinematografija u NDH **bila je razvijena i bogata**, u rasponu od redovitih filmskih žurnala, političko-promičbenih filmova ustaškog režima do kulturno-prosvjetnih filmova. Među 30-ak kratkometražnih dokumentarnih i igranih filmova svega su tri filma koja, prema Rafaeliću, "iskazuju zadojenost nacističko-fašističkom ideologijom": Straža na Drini (B. Marjanović, 1942.), Mladost Hrvatske (S. Tagatz, 1942.) i Kako se stvaraju izložbe (1942.).¹⁰

Filmski materijali Hrvatskog slikopisa bili su u drugoj Jugoslaviji dostupni samo za posebne prigode, a **korišteni su strogo namjenski**. Oni se pojavljuju odmah u prvom filmu koji je sniman nekoliko dana nakon rata, a potom se najčešće koriste u filmovima o logoru Jasenovac, više filmova o suđenju kardinalu Stepincu i suđenju grupi svećenika, filmovima i TV emisijama o Drugom svjetskom ratu i sl. **Materijali koji se jednom pojave u javnosti ponavljaju se i u drugim filmovima.**

MAKS LUBURIĆ S GOLUBICOM ("JASENOVAC", K. HLAVATY, G. GAVRIN, 1945.)

U filmu Jasenovac (G. Gavrin, K. Hlavaty, 1945.)¹¹, prvom koji je proizvelo Filmsko poduzeće Demokratske Federativne Jugoslavije, Direkcija za film Hrvatske, uz tada snimljene dokumentarne materijale **korištene su snimke logora u Jasenovcu iz 1942. godine**, koje su pronađene u Arhivu ustaške promičbe te druge snimke Hrvatskog slikopisa. U film je uvršten materijal **Pozitivni rad logora**, koji je snimio Edmund Stöger.¹² Radi se između ostaloga o snimkama: **zatočenici odlaze na rad, kolica vuče magarac, proizvodni pogoni**. Slavko Bril, zatočeni kipar, poslije posla izrađuje keramičke figurice. Maks Luburić, zapovjednik logora i ministar Frković i dr. Dok se Stögerove snimke odnose na "idilu" logorskog života, a

sam zapovjednik Luburić se snima s golubicom, **Gavrinov i Hlavatyjev potresni film govori o 840.000 ubijenih logoraša**.¹³ Taj se film s engleskim podnaslovima, kao i njegovi dijelovi te suvremene (i neprimjerene) dorade mogu naći na Internetu (YouTube)

¹⁰ - *Enes Midžić, O Šibenskoj luci, ratnom plijenu u limenkama i uništavanju hrvatske filmske građe.*

¹¹ - U literaturi se navodi da su redatelji Kosta Hlavaty i Gustav Gavrin, međutim, na najavniciji stoji: Vodstvo snimanja Gavrin – Hlavaty, Režija G. Gavrin.

¹² - *Marina Tenžera, Ratni užasi u oku kamere.*

¹³ - *O broju žrtava koncentracionog logora Jasenovac, njihovoj vjerskoj i nacionalnoj strukturi, postoje različite procjene i pretpostavke. Neumjerena preuveličavanja i neumjesna smanjivanja, kao i korištenje broja žrtava u dnevno-političke svrhe, bila su omogućena činjenicom da stvarni broj žrtava nije nikada službeno verificiran, a poimenični popisi žrtava rata iz 1946., 1950. i 1964. nisu bili cjelovito objavljivani. (Internet stranice Javne ustanove Spomen područje Jasenovac)*

"BORCI ZA HRVATSKU" (3)

Slikovni izvještaj o izobrazbi naših vojnika u Stockerau

Glazba: Lovro pl. Matačić

Baletna glazba: Krešimir Baranović

Trajanje: 19 minuta

Montažna sekvenca - 3 (blizi i krupni planovi)

Razni spikeri.

Spiker 1, 2, 3: Ovdje slobodna Jugoslavija. Radio Moskva. Ovdje London.

Slušanje radija. Prepričavanje vijesti. Šire se glasine, od uha do uha Glasine. Majka zaziva sina. (Vožnja od srednjeg do blizog plana).

Zdvojna majka: Sinko.

U kancelariji - 3 (srednji plan)

Ulazi domobranski potpukovnik (L. Matačić). Pali cigaretu.

Potpukovnik Matačić: Gospodine poručniče prosim pogledajte ovaj spis.

Poručnik: Gospodine potpukovniče... (Okrene se Grgi).

Grga Krmpotić (predstavlja se): Grga Krmpotić.

Poručnik: Grga Krmpotić je zabrinut za svojeg sina. (Grgi) Govorite vi s gospodinom potpukovnikom, možda vam on može pomoći.

Potpukovnik Matačić: Znao sam, ja onak idem našim vojnicima u razne logore Njemačke da ih malo razveselim glazbom. Idemo skupa pa bube sami videli kak naši dečki žive. (Okreće se poručniku) Kuda putujemo?

Poručnik: U Stockerau.

Stockerau

Prizori izobrazbe domobranskih novaka - pitomaca na terenu. Vježba s bojevim streljivom. Bacanje bombe, pucanje iz puškomitreljeza, topa. Opkopari. Visoki časnici nadziru vježbe. Gradi se ponton. Smotra jedinice.

Potpukovnik Matačić (kao komentator u offu): Zapovjednik hrvatske oružane snage generalni poručnik Čanić pregledava vježbu opkopara.

Uzletište

Potpukovnik Matačić i Grga Krmpotić pozdravljaju se s grupom časnika ispred hrvatskih zrakoplova. Promatraju zrakoplov u uzletu. Zračne snimke zrakoplova. Iz zrakoplova se prenose podaci za korekciju top-

ničke paljbe.

Komentator: Topnički promatrači.

Izobrazba

Na zemlji se prima radio-poruka. Njemački dočasnik daje zapovijed na njemačkom o korekciji ciljnih podataka za haubicu. Haubica ispaljuje granatu. Dočasnik zapovijeda prekid vježbe, spremanje i povratak jedinice u logor. Kolona haubica vučena šesteroprezima prolazi kroz Stockerau.

U baraci (srednji plan, blizi dvoplan, blizi dvoplan, polublizi plan)

Potpukovnik Matačić i Grga Krmpotić prolaze hodnikom. Pjesma pitomaca popraćena s prizorima dnevnog života (off). Stoje pred oglasnom pločom na kojoj je najavljena Baletna večer i *Licitarsko srđce* s dirigentom Lovrom pl. Matačićem. (Ostali dio teksta nečitak).

Potpukovnik Matačić: A sad da vidimo kako naši momci žive.

Čuje se pjesma pitomaca iz dnevnog boravka (sobe), A Matačić i Grga zadovoljno i nijemo dirigiraju u skladu s pjesmom u offu.

Pitomci (pjevaju): "... naslon, nasloni se na bijele grudi moje..."

MAČJI KAŠALJ I PRDEŽ NA MLADU ROSU

Dražen Kozulić, dkozulic@novi-informator.net

Dragi moj gospodine,

Sve je u redu što vi pišete, ali sad se sprema u potaji, potihlo i na nevidljivo nova pljačka neviđenih razmjera prema kojoj su sve pljačke privatizacije dječja igra, mačji kašalj i prdež na mladu rosu.

Elem. U pitanju je II. stup mirovinskog osiguranja. Vlada i prateći mediji orkestrirano blate, mlate i sprdaju se s tim II. stupom u stilu: totalni promašaj, budući umirovljenici bit će drastično osakaćeni, itd, itd i tako bliže, najbliže i pobliže...

O čemu se tu radi? Prikupljena sredstva iz II. stupa, lijepo hoće i namjeravaju vratiti u I. stup i onda po dobrom starom receptu razvaliti, odvaliti, prevaliti potrošiti i rasuti u stilu pustinskog pijeska za vrijeme najžešće oluje u Sahari. A vi moji obveznici II. stupa moš te lajati ko gladni kojoti na mjesecinu, jer karavana prolazi tako i onako, svakako i svekoliko.

Vrijeme je da se toj pljački energično, srčano i bez pardona stane na rep i na kraj. Parafraziram:

Predragi moji, braćo i sestre, svi stari i pogotovo mladi, obveznici II. stupa ujedinite se protiv sila mraka, jada, vapaja i očaja u toj Tužnoj, osakaćenoj i do kostiju opljačkanoj našoj.

Društvo moje drago i slatko, vi samo obveznike iz II. stupa zakonom obvežite da ta sredstva oroče u bilo kojoj banci ovoga svijeta i problem budućih mirovina je za sve vijeke vijekova kvalitetno riješen...dakle, slobodno se institut II. stupa može ugaziti, ti obveznici vratiti u prvi stup i ubuduće plaćati 20%, ali na ovaj način neće biti osakaćeni, okljaštreni i ogoljeni za buduću mirovinu...osobno po tom pitanju spreman sam punim umom, dušom i tijelom raditi na tom projektu... uvjeravam vas gospodine da vaša djeca i njihova djeca koji su obveznici II. stupa neće biti u budućnosti osakaćeni ako bi se sada i odmah proveo taj koncept... to pitanje je sada od krucijalne važnosti, toliko bitno i hitno da se nijednog trenutka ne smije odgađati ni u kom slučaju...

JEDNA DEPUTACIJA (3)

Dr. Ante Pavelić, "Hrvatska pravoslavna crkva", Madrid, 1984.

"Ja nisam nikada bio niti se osjećam Srbinom, već uvijek Hrvatom.

Rodjen sam u Srijemskoj Mitrovici od majke Hrvatice katoličke vjere i oca Hrvata pravoslavne vjere.

Živila Nezavisna Država Hrvatska!"

General-poručnik Gjuro Gruić
Glavar Glavnog Stožera
Hrvatskih Oružanih Snaga
pred partizanskim "vrhovnim vojnim sudom" u Beogradu mjeseca rujna 1945.

Nisam gotovo bio dovršio posljednje izreke, već iztupi iz skupa jedan starac, korači nekoliko koraka, postavi se pred mene, malo se nakloni i poče govoriti:

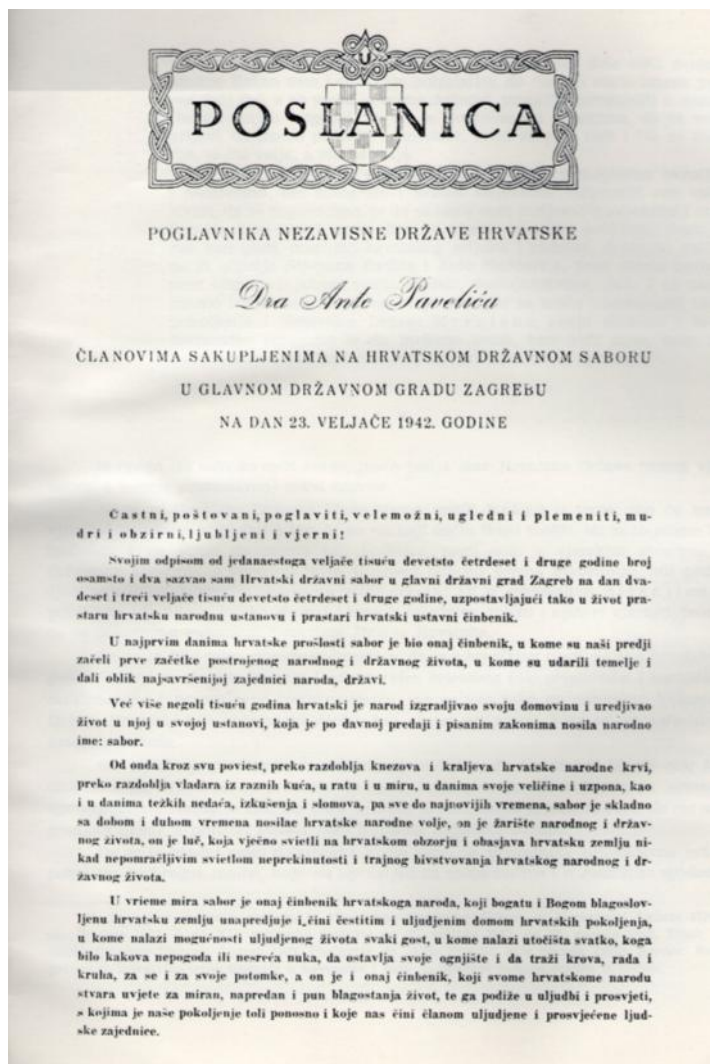
Poglavniče naš, Ti imaš pravo kada veliš, da ove vjerske stvari ne spadaju na Te, i da mi to trebamo reći sveštenim osobama, na koje to spada, i mi ćemo to učiniti, ali evo došli smo k Tebi, jer se ovdje ne radi samo o vjerskim stvarima, nego i o jednom velikom našem narodnom poslu, i kako bi rekao, iz toga i velikoj važnosti po narod naših sela.

Ja sam prosti seljak, ali sam već, evo vidiš, podobro star, i duge godine u mom životu dale su mi i neku nauku, koje morda mnogi dokturi i profesuri u njihovim školama, pa ni mnogi popovi nisu mogli naučiti. A ja sam dao i Čaru liep broj godina, išo sam i po svietu, i mnogo sam toga naučio. Ma i kao seljak, na svom gruntu, makar i nije velik, i kao otac familije — iman već liepi broj velike unučadi i ponešto praunučadi—, **znam dobro, da u jednoj kući ne mogu biti dva gospodara.** Kad se to dogodi, teško ti kući i familiji. A ja znam i to, da **ako u jednoj kući nema prave sloge,** propada kuća, a Boga mi, kad propane kuća, propada i familia, jer u takovoj kući nema mira ni Božjega blagoslova. A sad poslušaj.

Naši su pradjedovi, Bog zna od kada u ovoj zemlji, punoj svakog Božjega dobra, u ovoj našoj domovini, i uvijek smo živili ovdje s našom braćom katolicima kao prava braća, u najvećem bratstvu i prijateljstvu, jedni smo druge poštovali i medjuse se pomagali, i nikada se nije pi-

talo, jesi li ove ili one vjere, nego samo jesi li dobar i pošten čovjek, jesi li dobar gospodar u kući, dobar otac, dobra mati, dobar sin, dobra kćer, dobar brat, dobra sestra, vršiš li svoju dužnost prema občini, županiji, državi, plaćaš li u redu poreze, koji te pripadaju, jesi li služio Cara i jesi li dobar vojnik bio ili nisi. Tako je to išlo dugo, tako mi je kazivao moj pokojni otac, a tako je to bilo i još za moje mladosti. Ali eto žalibože ti dani, što sam ih još ja u mladosti proživio, do kada sam već bio čovjek, bili su zadnji dobri liepi dani.

A onda je došla nesreća, ona što je zovu nekom stranjskom rieči, odnieli je djavli, kako joj kažu, neka propaganda, što su je donieli oni bezposlice i landravci, koji **počeše vući se po selima i rušiti mir i bratstvo medju narodom.** Prokleo ih Bog njih i njihovu propagandu. I od tada sve po zlu.

SVETI HRVATSKI SAVEZ (5)

On zna najbolje

Smeta me, razumije se, sijelo Troroga na Pantovčaku. Međutim, istodobno znam da toga ne možemo proći. "Ljuta trava, na ljutu ranu!" Ma koliko nas to peklo.

Rekoh na početku: Isus je kušan u Pustinji. Od Sotone.

Dakle, Sotona ima svoju zadaću u našim životima.

Shvatimo tako i ulogu Trorogog s Pantovčaka.

Kao nepoželjnu, ali i kao nužnu.

Dok ne "dođemo k sebi", dok se ne opametimo.

Jer, On zna što je najbolje za nas. Uvijek.

Teško mi je bilo kad su mi utvrdili dijabetes. Onda dođoše još gori trenutci: dijagnostiraše mi karcinom debelog crijeva. Molim sam Ga, neka mi dade godinu i pol dana života, da se smireno oprostim s najbližima. Prošlo je otad 6,5 godina.

Potreslo me je (od Zloga naručeno) psihijatrijsko "Mišljenje", prema kojem sam neubrojiv, a o zahtjevu upućenu Sudu da mi se, kao neubro-

jivom, oduzme poslovna sposobnost "pisanja tužbi. Žalbi, predtavki", da i ne govorim. Na to su došle (pismene, a i usmene, prijete smrcu), te zatvorska osuda, zapravo izgon iz Domovine.

Posljedak: složio sam (ne žalim reći napisao) 20 -tak knjiga, pokrenuo i uredio više brojeva nekoliko časopisa, upoznao mnoge divne ljude ovdje u Sloveniji, ušao u srž zlima koja su 1945. htjela zatrti naš hrvatski narod, dokumentacijski upoznao Europu i Svijet s onim što se U Hrvatskoj upravo zbiva, ...

I?

Najprije se riješiti starčevićanaca, koji nemaju sve s mislima i programom Oca Domovine. Zatim odstraniti tumor zvan HDZ. Tek tada ćemo biti spremni svesti crvene u naravne im okvire.

Dotad ...

Nema druge, moramo naprijed! Izbacimo najprije smeće iz dvorišta, pa tek onda gradimo konak. Inače, ne ćemo moći od smrada otvarati okna.

Primite srdačan pozdrav iz drevne Emone

dr. sc. Tomislav Dragun

SRPSKO-BUGARSKI RAT 1885. (1)

hr.wikipedia.org

Srpsko-bugarski rat počeo je 14. studenog (2. studenog po julijanskom kalendaru) 1885. g., kada je Kraljevina Srbija, nezadovoljna zbog ujedinjenja Bugarske s Istočnom Rumelijom, objavila rat Bugarskoj. **Bugarska pobjeda u ovim kratkom ratu bila je preduvjet za međunarodno priznanje ujedinjenje Istočne Rumelije s kneževinom Bugarskom.**

Prema dr. Mirku Valentiću **brz i potpun poraz Srbije** u bitci na Slivnici bila je i **prekretnica u ekspanzionističkoj srpskoj politici** koja od tada **napušta Garašaninove planove** (poznate kao koncepcija "Načertanije") na **bugarskim etničkom području**.¹

Zbog **bolje naoružane i osposobljene srpske vojske** koja je krenula u rat protiv još uvijek "mlade" bugarske vojske u u Bugarskoj se govori o **ratu "bugarskih dočasnika protiv srpskih generala"**.

Razlozi

Ujedinjenje Istočne Rumelije s Kneževinom Bugarskom 6. rujna 1885. g. nije bilo dobro primljeno od strane susjednih balkanskih zemalja, jer je pojavom **udvostručene bugarske države** prijetila opasnost od bugarske dominacije nad Balkanskim poluotokom.

Nakon ujedinjenja Grčka je hitno izvršila mobilizaciju. Vlade Rusije, Osmanskog Carstva i zapadnih Velikih sila zaprijetile su joj da ne upada na tursko tlo, **radi priključenja dijelova Makedonije**, kao nadoknadu za teritorijalno proširenje Bugarske.

Srbija, koja je u bugarskom ujedinjenju vidjela **opasnost po svoje interese u Makedoniji**, **snažno se odupirala ujedinjenju**. Kralj Milan Obrenović je obavijestio sve velike sile još 1881. g. da će upasti u Bugarsku ukoliko dođe

Antoni Piotrowski: Prijelaz bugarske vojske preko srpsko-bugarske granice

do mogućeg ujedinjenja Kneževine i Istočne Rumelije. Dana **9. rujna 1885. Srbija je mobilizirala svoju vojsku**. U zemlji je izašlo **nekoliko stotina članaka, knjiga i propagandnih plakata uperenih protiv bugarskog ujedinjenja**.²

Dana 12. rujna Bugarska je svjesna mobilizacije u Srbiji, koja je provedena radi održavanje ravnoteže na Balkanu. Srpski zahtjevi za priznavanje ujedinjenja bili su **da se Srbiji predaju gradovi Vidin, Trn i Radomir, za koje se u Srbiji tvrdilo da su naseljeni Srbima**.³ Glavni cilj Srbije je bio da **postavi pod svoju kontrolu bugarski glavni grad Sofiju**, i tako presječe vezu između Bugarske i Makedonije.²

Austro-Ugarska je podržavala srpske zahtjeve, ali je preferirala da se sukob rješi mirnim putem. Njemačka i Rusija nisu ometale ujedinjenje, ali su ruski listovi objavili članke u kojima se očekivalo da će se provesti „pravična naknada“ za Srbiju. Neke novine su osuđivale Rusiju naslovima „Rusija će izgubiti Bugarsku!“.⁴ **Osmansko carstvo je ostala jedina zemlja koja je podržavala Bugarsku**, koja je bila njen formalni vazal.

Austro-Ugarska, koja je imala tajni dogovor sa Srbijom, pristala je da joj izda kredit za naoružanje, ali ju je upozorila da se ne namjerava miješati u sukob s vojskom.

„Ulazak u Pirot.“, Hud. Antoni Pjetrovski

Obje strane i planovi za akciju

SRBIJA

Opći plan srpske vojske je bio da se kreće putem Pirot - Caribrod i da uz pomoć svoje numeričke superiornosti razbije Bugare u pograničnim područjima u blizini Caribroda, nakon čega bi porazila i pristigle u pomoć bugarske tracijske postrojbe i **osvojila Vidin i glavni grad Bu-**

garske - Sofiju, gdje je kralj Milan Obrenović htio diktirati svoje zahtjeve za mir.

Sve Velike sile zauzele su neutralnu poziciju, a neke su pozivale na mir. Nakon što se u Londonu došlo do saznanja da Rusija u stvari ne podržava ujedinjenje, Velika Britanija uzima Bugarsku u zaštitu. **Svi ostali su očekivali srpsku pobjedu.**⁵

Manifest

Dana 27. rujna **srpske postrojbe prelaze granicu kod Trna**, ali su odbijene od strane bugarske vojske. Nakon mjesec dana slijedi **druga etapa provokacija od strane srpske vojske** na bugarskoj granici. Bugarska je prosvjedovala kod velikih sila, ali bez ikakvog uspjeha.⁵ Krajem listopada, srpske snage završavaju grupiranje na granici, a **2. studenoga Srbija je objavila rat Bugarskoj** pod izgovorom da su bugarske postrojbe napale djelove njenih teritorija.⁶ Istoga dana bugarski knez Aleksandar Battenberg izdaje manifest bugarskom narodu:

„...*Svaki Bugarin sposoban da nosi oružje, ima da dođe pod zastavu da se bori za svoju domovinu i slobodu, da bi zaštitio našu zemlju od invazije napadača...*“⁷

Bugarska je uputila notu svim velikih sila sa zahtjevom da interveniraju mirovnim snagama, ali odgovor nije dobila. Osmansko Carstvo, uzvrća zahtjev za pomoć, ali obećava da će poslati svoje postrojbe u potporu Bugarskoj, ako knez opozove ujedinjenje s Istočnom Rumelijom.

Srpska vojska je raspolagala s 42.000 ljudi i 800 konjanika koje je poslala na Sofiju (Nišavska armija) i 21.000 ljudi koje je poslala na vidinsko bojište (Timočka armija), kao i s 8.800 rezervista, i s 400 "ostragana" (topova koji se pune od straga), a 30 Kruppovih topova se očekivalo da stignu iz Francuske. Kralj Milan je sebe proglasio za glavnog zapovjednika, udaljivši sve viđenije vojskovođe iz ranijih ratova, među kojima su bili generali Belimarković i Horvatović (podrijetlom iz Hrvatske).⁸

¹ Mirko Valentić "Rat protiv Hrvatske - 1991. - 1995. - Velikosrpski projekti od ideje do realizacije", Zagreb 2010., str. 35.

² (srp.) Живановић, Ж. Политичка историја Србије у другој половини деветнаестог века, Београд, 1924., str. 275-277

³ (bug.) Милуков, П. Србско-бугарските одношения по Македонският въпрос, БП 1898/1899, №9-10, str. 91

⁴ „Новости“, септември 1885 г., str. 1

⁵ (bug.) Външна политика на България, Т. 1, str. 584.-585.

⁶ „Славянин“ 9. studeni 1885 g.

⁷ Манифестъ, 2 studenog 1885 g., knez Aleksandar I Battenberg bugarskom narodu

⁸ (srp.) Политикин забавник: „Четири дана срамоте“

HRVATSKA I USTAŠTVO (9)

Mile Boban, Texas, USA

Već sam spomenuo pukovnika Crne Legije Milu Barešića kojeg sam sreo i upoznao na sprovodu Georges Besbons u Parizu 1962 godine. Poslije sprovoda on i ja smo otišli u moj stan. Mnogo smo pričali o sveme, naravno najviše o Hrvatskoj. On je bio jako riječit. Slušao sam i postavlja pitanja. S velikim ushićenjem pričao mi je kako su srpski žendari došli u kuću njegova oca 1926-27. godine i kundacima tukli njegova oca samo zato što je po selu pričao da ima sliku Stjepana Radića i hrvatsku zastavu u kući. Ja sam tada njima rekao da ću im se osvetiti. Čekao sam tu priliku sve do 1931. godine kada sam se učlanio u Ustašku organizaciju. Tu sam upoznao mnoge, među kojima najistaknutijeg Ranka Boban. S njim sam se sprijateljio i bio sam u njegovoj grupi u Ličkom ustanku. Nikada ne mogu zaboraviti kada smo napali žandarmerijsku postaju u Brušanima. Rankan je zapovijedao a mi smo slušali. Najprije smo potrgali sve telefonske žice da spriječimo bilo kakvu pomoć iz Gospića. Prišuljali smo se na određeno mjesto. Velika tišina. Nigdje nikoga. Na juriš, pali, ni prozori, ni vrata nisu ostala više tu. (To je bilo u noći između 6. i 7. rujna 1932, op.a.)

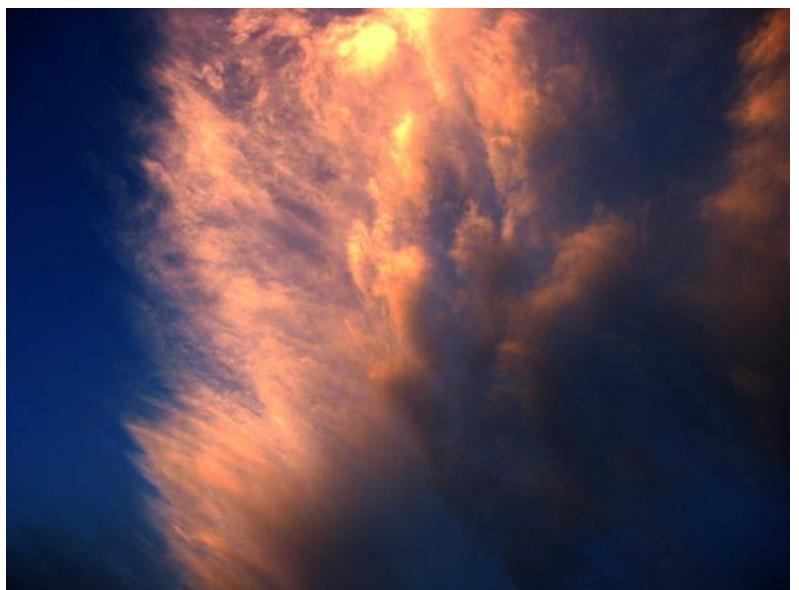
Tada ja nisam znao da je pukovnik Mile Barešić stric Mire Barešića. Miro Barešić je došao 1970. godine u Švedsku jugoslavenskom putovnicom, kao Jugoslaven. Tu je upoznao mnoge Hrvate, posebice Stipu Mikulića, kojeg je Udbin doušnik Irfan Kuburaša 15. prosinca 1975. godine ubio pred kućnim vratima kada je ovaj polazio na posao. Miro je počeo zalaziti među Hrvate i tu počeo saznavati o Hrvatima ono što nije uspio znati kada je bio kući, u Hrvatskoj. Tih sedamdesetih godina u Beogradu se je vodio sudski proces protiv Miljenka Hrkaća od Širokog Brijega, Hercegovina, pod optužbom da je on postavio "paklenku" bombu u kino "20. Oktobar" u Beogradu u listopadu 1968. godine. Kako je Miljenku prijetila smrtna kazna, Miro Barešić i Ivan Vujičević su odlucili otići u

jugoslavensko poslanstvo u Stockholmu i mirnim putem zatražiti od ambasadora Vladimira Rolovića da posreduje u Beogradu i da se Hrkaća ne osudi na smrt. Tu je Vladimir Rolović pokazao svoju udbačko/partizansku mržnju na sve što je hrvatsko, te počeo prijetiti Barešiću i Vujičeviću. U toj prepirci, iz ladice svojeg "radnog" stola, Rolović je izvukao pištolj i bio spreman pucati po Hrvatima. Na svu sreću Miro Barešić je bio kamokud brži i u tren oka oduzeo Roloviću pištolj i sasuo u njega sve što je bilo u sanžeru.

Darovati život nije mala stvar, to je umijeće ljubavi; ali darovati život u jednom času manja je žrtva nego darovati ga cijeli svoj život.

Još o Velebitskom Ustanku. Iako se ubrzo navršava osamdeset (80) godina od tog ustanka, moram ovdje glasno i jasno reći da se o njemu još nitko nije osvrnuo s perspektive povijesti. Jest, o njemu se je mnogo pisalo ali vrlo malo istinito. Ovaj Lički Ustanak nije toliko interesantan ni važan za strance da bi (po)trošili svoje vrijeme pisati o tome. Dok ovo pišem okružen sam novinskim pisanim informacijama triju strana:

- (1) srpsko/kraljevsko/četničke strane,
- (2) srbokomunističko/jugoslavenske strane i
- (3) naše, ako hoćete, hrvatsko/ustaške strane.

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

Prelistavajući i čitajući sve te izvore je za poludjeti. Kada kažem za "poludjeti" tim mislim reći da se je jako teško snaći onima koji nemaju izgrađeni svoj nacionalistički identitet. Prvi i drugi za sigurno su imali i te kako izgrađen svoj nacionalistički identitet, jer su pisali i izražavali se istim rječnikom, istim jalom, istom mržnjom, istim klevetama, istim lažima protiv svakog izraženog hrvatstva. Što je zapanjujuće je to da se pisci br. (1) i (2) koriste utjecajnim i poznatim povjesničarima kao što su Bogdan Krizman i drugi, spomenu njihovo ime, neku neznačajnu sitnicu o njima, a ostalo je da te Bog sačuva! Pošto sam ja odgojom mojih roditelja, moje vjere i crkve, imao moj izgrađeni nacionalno/hrvatski identitet, klevete (1) i (2) me nisu ni najmanje zbunjivale. Naprotiv, one su me ČELIČILE.

Već sam spomenuo u prošlim opisima hrvatskog pukovnika Crne Legije Milu Barešica; ovo ga puta ću samo nadodati nešto što mi je Mile pričao u našem trodnevnom razgovoru u Parizu 1962. godine.

Poslije sahrane Ustaše Stipe Devčića, preko velebitskih šuma i kuda su znali, vraćali su se u Zadar. U probijanju do Zadra naišli su na neke lovce. Prica Mile Barešić da on još uvijek ne vjeruje da su to bili lovci. To su po svoj prilici bili srpski žandari preobučeni kao lovci. Tko su da su bili, puškaranje je započelo. Nas su naše bombe spasile. Jedni su bacali bombe i

tako stvarali veliki dim i galamu, dok su drugi pucali iz parabola. Lovci/žandari su pobjegli/nestali. Mi smo imali jednog lakše ranjena. Ono malo sanitetskog materijala što smo imali, nije bilo dovoljno. Snalazili smo se kako smo znali. Našli smo neko vrlo dobro skrovište. Tu smo ostali nekoliko dana.

Ranjeniku se rana pozlijedila. Sve gore i gore. Morali smo biti vrlo oprezni. Velebitski čobani nam donose vijesti da je žandarmerija sve blokirala i pregledava. Jednog čobana smo zamolili da ode u grad i donese nam sanitetskog materijala. Listu mu nismo smjeli dati radi kontrole. Sve je zapamtio. Rekli smo mu kada sve nabavi, da sanitetski materijal sakrije ovci ispod trbuha, dolje gdje je ovčije vime. Mali je poslušao, otišao, uspio i sve donio. Lijekovi su vrlo dobro pomogli i za dan dva već smo bili na putu za Zadar.

Pukovniče, pa kako ste to sve mogli izdržati, pitam ga ja? Vrlo kratak odgovor:

"Za Hrvatsku ništa nije teško! Za Hrvatsku sve se može izdržati! Zato sam bio Ustaša."

Eto, to je Ustaška prisega u koju su prave Ustaše vjerovala koliko god se vjeruje u Boga. Zato je među Ustašama vladalo pravilo da Ustaša Ustašu ništa ne pita, jer ti ne smije reći. A kada Ustaša kaže: ustaške mi riječi, to je jednako najvećoj prisegi. Sve izneseno se je radilo poradi i za Hrvatsku.

Dragutin Šafarić: Zalazak sunca

"Cijelo vrijeme nosila me je Matoševa ideja kako je smisao hrvatstva visoko moralna. Kako god moju generaciju doživljavali drugi, mi smo se osjećali kao moralna elita." (Dražen Budiša, Republika Hrvatska br. 204 - 2000.)

Uzevši u obzir ovu Budišinu izreku, koja je po svoj prilici izreka iz studentskih nemira iz 1971. godine, može se reći za sve one Hrvate koji su se u prošlosti dizali i borili za Hrvatsku, da su mislili i osjećali ovako. To se lako može reći i za dr. Antu Pavelića i njegove sljedbenike. Noseći se visoko tom hrvatstvom visokog morala idejom, došlo je do osnutka Ustaškog Pokreta 1929. godine.

BAZALO (58. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik,
političar i državnik

- Sad, rode, da j' ne znam kako i kad bi uprav i
tila tako, ne mogu ovaj čas na to ni misliti.

- Nude, nude?!

- Znaš i sam, da j' strina Kata već deset nedilja
uz priklade i vaik kraj vatre, ne more ni priko
slamke, pa j' sad cila kuća na meni. Tu j' onliko
blago, tu četvero male dice, tu stric Maleta, tu
sve drugo! Kako bi sad smila i pomislili, da i'
ostavim, pa da su mi tuđi tuđanini, a kamo li ovako,
kako smo svoji?!

- Reka sam ti, da ti ni ne bi tribala uprav otići, al
samo da to uredi plovana, da više nisi vezana s
unim našim nesretnjakom, kad je ovako naopako
okrenije.

- Znaš, rode, da ti rečem pošteno: nije meni tol-
ko do veza, koje mi more bilo ko razdrišiti! Meni
je ono više, što j' u meni i što ne more razvaliti
man Stvoritelj, kad nas pozove k sebi na račun!
To j' najveći Sveti sakramenat. Za tog ne tribam
ni plovana ni veličara. Tu, tu! - reče ona i udari se
nekoliko puta rukom po grudima. - Tu j' uno, što
mi ne more niko skinuti. I da ti pravo velim: ne
smimo se mi šaliti s našim Stvoriteljem --- Nije
Un mene, slava Mu i vala, iz šale posla na Kreso-
jića ognjište --- Ne mogu ja tako, a dokle će ovo
ovako, i to j' u Božjim rukami.

Jocan ju je slušao mirno i pozorno, važući svaku
njezinu na najosjetljivijoj mjeri i priznavao je,
da je mudra i promišljena žena. Svaka joj je ri-
ječ, po njegovu shvaćanju, na mjestu i ne može
joj prigovoriti. Jest ludo, da ona ostaje u tuđoj
kući, s kojom je ne veže upravo ništa, kad je onaj
onako okrenuo, no tko veli, da bi bilo sve dobro i
pametno, da bi sretno okrenulo, kad bi ona otišla.
Tko zna, što je čeka na tom putu? Ovako je ba-
rem posve sigurna: tu je član zadruga, uz čvrsto
ognjište, kraj velike vatre, na širokim njivama,
svaki dan mrtva od umora, al i sita i posve sigur-
na za sve životne potrebe, a prije svega i iznad
svega je u dobru društvu, s dobrim glasom nada-

leko i široko.

- A što j' Kati?

- Bog zna. Ja se bojim, da nije š njom dobro. Sa-
mo kunja i nestaje. Kopni ka snig o Blagovisti.

- I unda - reče Jocan poslije odulje stanke - ti
veliš: ništa neg čekati, pa što Svemogući da?!

- I nije to, rode, očiju mi, da ja što čekam. Vidim
ja, kako j', pa živim i radim svoj posa. I ja ne mo-
gu reći, da moj Ivan nije dobar. I divanije mi je
pošteno ka rođenoj sestri, al je i jope otiša, da
nije nikom reka ni "s Bogom". Samo ga j' nestalo
u mraku, da nisam ni opazila, kad je izaša iz kuće.
I, unda veliš: čekati?! --- Jadno mi je čekanje ---
Ja više ništa ne čekam, man sam sve puštala u
ruke Unog, koji sve vidi, pa kako god bude, ja
sam zadovoljna.

- A nu! - - - odgovori Jocan, polažući oružje. Nije
više mogao naći razloga, s kojima je mogao i dalje
nukati, da promijeni svoje držanje. Nije bilo pa-
metno, da svoju mladost tako gubi i upropašćuje,
no slučaj je toliko nov i neobičan, da je svakog
udario po mozgu, tko se je počeo s njim poblize
baviti i nastojao, da ga ispita i razumije. Ljudi
razumiju, kad se čovjek i žena posvade, razumiju
i kad se pobiju, kad čovjek ženu nemilice izuda-
ra, pa razumiju i slučaj, kad je žena jača, pa se
ne samo obrani, nego još i isprebija čovjeka - ima
i takvih slučajeva! - sve to ljudi mogu razumjeti,
al ovaj slučaj je posve nov i još neviđen i neču-
ven. Posve je nevjerojatno, da bi čovjek mogao
pustiti, da ga vjenčaju, zatim sjesti k svadbenom
stolu, mirno objedovati, a onda ustati i nestati
kao da ga je magla pojela. To nije lako razumjeti,
a najveća je poteškoća u tome, što o mladoženji
usprkos sve te strahote i ludosti, ne možeš ni
reći i čuti nego samo dobro. To je najveća smet-
nja u prosuđivanju tog slučaja.

Plovana je bio posve načistu, što će učiniti, ako se
na njegov obrate s molbom, da to uredi, no sam nije
ni htio ni mogao ni prstom maknuti, da rješava u
bilo kome pravcu. Držao se je veoma mudro i po-
vučeno kao da se nije ništa ni dogodilo, što je bi-
lo i najbolje i najnaravnije. Slučaj jest po svojoj

naravi nov i neobičan, jest čovjek ostavio svoju zakonitu ženu, al je i osim tih istina mnogo još drugih, koje su svakom začepale usta. Nitko se nije mogao sablazniti, nego, u najgorem slučaju - mogao se je u čudu prekrstiti i vjerovati, da samo lud čovjek može pobjeći od onake divne žene! I više ništa, a to je premalo, a da bi župnik mogao smatrati svojom dužnošću, da zahvati po svom položaju i službi. Šutio je i čekao.

Jednom mu se je navratio Maleta, radnim danom, kad je prolazio s vozom drva iz Velebita, pa ga je pitao za savjet. Pripovijedao mu je, kako se Kaja lijepo vlada, kako je poslušna i pažljiva i prema starijim i prema mlađim, hvalio ju je u svakom pogledu i onda pitao, kako bi joj mogli pomoći.

- Što bi, moj Maleta, pomaga unom, koji ne zove u pomoć? - upita ga starac svećenik. - Kaja se ne tuži, ne plače, ne viče, ne proklinje, radi svoje poslove, sluša starije, dobra je s mlađim, pa što bi još tije?! Što triba pomagati unom, kome Svemogući pomaže i daje mu svoj mir i blagoslov?

- E, plovane, na moj račun, i nije sve tako, kako vi to divanite! Est Kaja i dobra i mirna izvana, al ja vidim, kako j' njoj pri duši! Ne diram ja u poslove našeg Svemogućeg, slava Mu i vala, al se, lje, bojim, da Un ni nije da našoj Kaji ni mira ni blagoslova. Ja se bojim, a vidim ja sve dobro ---

- More i tako biti, al vidiš, da una mudro nosi i muči.

- Est to, al vindar triba pomoći i unom, ko ne viče, kad znate, da ga j' pritislo toliko, da više ne more ni vikati - odgovori Maleta.

- Njoj nije tako. Ja to znam bolje od tebe, jer meni pripovida u ispovidi više neg tebi na njivi kod stolice - odgovori svećenik mirno i sigurno. - Una j' pametna žena i zna, kako triba nositi, što te stigne.

Čast Bogu i vami, plovane, al je i Svemogući reka: "Pomozi sam sebi, pa ću ti pomoći i ja!" Ne moremo mi samo ruke na leđa, pa - što Bog da, dobro j' --- Kad more biti i drugačije! ---

Pripovijedali su dugo i svaki je ostao kod svojih nazora. Stari je svećenik vjerovao, da čovjek ima zdrav razum i slobodnu volju, on je tako naučavao, toga se i držao, ali --- toliko je sam doživio, da

je ipak bio najzadovoljniji, kad je sve prepustio u ruke Svemogućega i čekao --- Ljudski je život satkan od mnogo niti potke i još više niti osnove, pa je umu teško dokučiti sve njegove tajne, a u nebeske tajne ne može nikako prodrijeti ---

Kata Maletina se nije nikako mogla oteti. Slabila je iz dana u dan i najzad se raskrstila s tjelesnim mukama, zaklopila oči i prešla u carstvo svojih pređa. To je bio neopisivo težak udarac Maletinu ognjištu ne samo time, što je izgubilo svoju vrijednu, pametnu i opreznu domaćicu, nego još više i pogotovo s toga, što je iza nje ostalo petero siročadi, sve jedno drugom do uha, a najstarijem osam godina. Maleta j' kao lud hodao po kući, pustio suze, da cure, kako hoće i kud hoće, kosu rasčupao, prsa razdrljio, a nit je što jeo i nit je što pio.

Saberi se, jadan striče --- Ne puštaj se, grijota j' to - tješila ga je Kaja, koja je svom ljubavljku posvetila svoju nježnost i pažnju djeci i kući. - Što dođe iz Stvoriteljeve ruke, sve j' dobro, jer ne more drugačije biti i jer mi ne znamo, čemu je što ---

On je čuo šum njezinih riječi i vidio je njezine kretnje, razabirao je, koliko se muči oko djece i kuće, al nije ništa razumio. Trebalo je desetak dana, dok je počeo malko razmišljati i stišavati se, a Kaja je međutim neumorno i najpožrtvovnije obavljala sve kućne poslove i nastojala, koliko je najviše moguće, da djeci nadomjesti majku barem izvanjskim činima, a ognjištu domaćicu. Djeca su bila na nju naučena već od prije, napose odkad je Kata obolila, obavljala je Kaja sve poslove oko njih, no jedno nije nikako mogla nadomjestiti: najmanjoj curici majčine grudi. Nosala ju je, njihala ju je i tetošila, al je nije nikako mogla umiriti i zadovoljiti, nego ju je morala il sama nositi il ju je najstarija curica nosila kojoj ženi u drugu kuću, da je podoji. Maloj su bila tek tri mjeseca, pa je njezin dolazak na svijet, vjerojatno, pospješio majčin odlazak s njega. Bila je slabašna, nemirna i vječno u plaču i dreci, pa već nije Kaja znala, što bi s njom. Ta je muka s malom potrajala nekih šest tjedana, pa se i ona smirila u majčinu krilu na drugom svijetu.

BOŽJI PUSTOLOV (25. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Sjajna svita

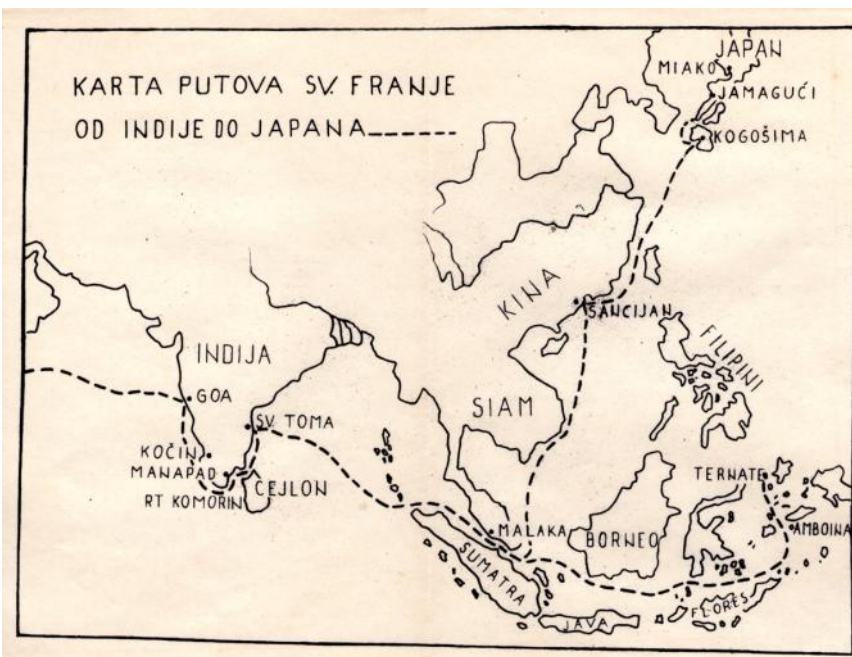
Iza svega iskustva i razmišljanja biva mu jasno da je najmoćniji knez u Japanu Ouki Jositaka, gospodar u Jamagukiju. On je nešto kao mika-do — car, pa će se stoga zaputiti k njemu sa sjajem poslanika. Obući će se u svilu, a pratnja će mu biti brat Fernandez i Bernard, te nekoliko Japanaca u krasnim kimonima i s mačevima o pojasu. Bio je tu također Indijac Amador, koji je crnilom lica svraćao posebnu pažnju. Još će Franjo ponijeti i bogate darove što ih je mudro probrao guverner da Silva: starinski sat koji lijepo otkucava vrijeme danju i noću, teško ogledalo, bale brokata, dvoje naočale, evropski uvezane knjige, kristalne vaze, uljene slike i nedirnute zalihe portugalskog vina. Sve nepoznate stvari u Japanu. K tome na pergameni pisma od indijskog guvernera kao zastupnika kralja Ivana III i biskupa Albuquerquea, te pape Julije III. S tim se darovima ukrca Franjo u Hiradu na lađu, zatim na kopnu iznajmi konje za prtljagu te u sjaju i raskoši pođe prema Jamagukiju gdje ga daimio odmah primi u audijenciju.

Kako je Ouki Jošitaka primio Franju, vidi se iz njegova lista: "Darovi i pisma uvelike razveseliše vojvodu. Nudio nam je mnoštvo stvari, ali ih

odbismo. Ne primismo ni obilje zlata i srebra koje nam se nudilo. Zamolismo samo dopuštenje da smijemo propovijedati zakon Božji i da ga mogu prihvatiti koji žele. Vojvoda pun blagonaklonosti prista. Još je zapovjedio da se po gradu u njegovo ime izvjesi oglasi kako se veseli propovijedanju zakona Božjega po njegovoj zemlji i svakomu daje dopuštenje da ga prihvati. K tome nam označi jednu samostansku zgradu da u njoj stanujemo. Mnoštvo ljudi počelo je dolaziti. Svaki smo dan dva puta propovijedali. Zatim su se redali dugi razgovori. Dolazilo je mnogo bonaca, redovnica, plemića i drugog svijeta. Kuća se punila, te često nitko nije mogao više ući. Počela su prva obraćenja, i to kod onih koji su se ispočetka pokazivali najžešći protivnici. Mnogi plemići postashe tako odani da se ne može opisati. Ti su nam, točno razjasnili sve što pogani vjeruju. Bonci su se vrlo žestili i odvrćali ih. Kršćani bi govorili da se Božji zakon više slaže s razumom nego njihova nauka..."

Najviše je iznenadila slušače nauka o stvaranju svijeta. No kako da o tom ništa ne znaju njihovi učitelji Kinezi? Stavljali su Franji duboka vječna pitanja, osobito o postojanju zla na svijetu. On je odgovarao, a slušači bili posve zadovoljni. Sam Franjo bio je najboljim odgovorom na sve prigovore. Jer Bog je i njega stvorio te iz njega moćno odsijevao. A njegova nesebična i požrtvovna ljubav i dobrotu srca pokazuje barem to da uz problem zla postoji i dobro.

Franjo je bio strog u tumačenju vjerskih nauka te govorio da će pogani biti osuđeni. Prema tome i njihovi pređi ne bi došli u nebo. To ih je mučilo, ali i Franjo se izjedao nježnošću majke zbog njihovih teškoća i boli. Od njega su doznali da je zemlja okrugla, najnovije pariške nazore o kiši, snijegu ... i mnogo toga. Smatrali su ga vrlo učenim i to mu je dizalo ugled. Franjo piše Ignaciju kako zbog istaknutih i uglednih posjetilaca od ranog jutra do večeri jedva nalazi vremena za molitvu, razmatranje. Misu, brevijar, jelo i spavanje. Žrtvuje upravo sve.

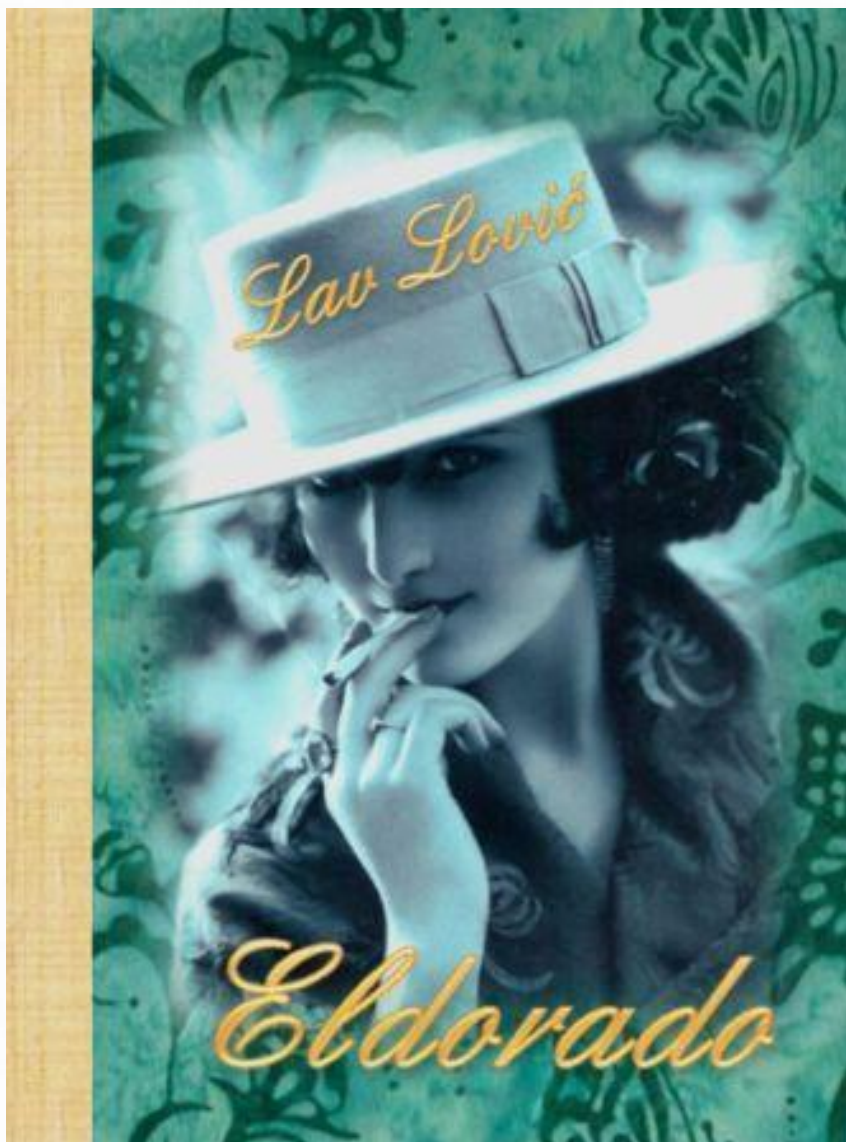

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja novo izdanje knjige:

Lav Lović: Eldorado

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković